

Giới thiệu Truyện Ngắn Hay

Truyện gồm nhiều chương và mỗi chương đều kể về một câu chuyện khác nhau, kể về một sự việc riêng biệt. Rất mong độc giả đừng nhầm lẫn giữa các truyện. Mời các bạn đón đọc và theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Ngắn Hay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Làm bạn gái tôi được không?

Ngày 1:

Ngày tập trung ở trường...

- Wow! Hotboy mới trường mình đó hả? Đẹp trai dữ!

- Ủa! Mà nghe nói tên ấy bị tự kỉ!

- Huhu, vậy là tao không có vé rồi á hả?

Mặt tôi bí xị, ra vẻ “tiếc nuối” lắm. Nhưng đồ ai mà biết được đầu óc vốn tắt bóng đèn từ lâu của tôi đang suy tính cái gì...

* Ngày 2:

- Này, nhóc...

- Mà ai là nhóc hả? anh bao nhiêu tuổi mà dám kêu tôi là nhóc?

- Tuổi tôi đủ lớn để kêu em là nhóc. Haha

Hắn nói rồi nở một nụ cười thật tươi. Thật sự tâm trạng tôi không tốt tôi cũng chẳng muốn đòi co vớ hắn.

- nè đang nói chuyện sao lại nhìn đầu thế, khinh người thế hả nhóc?

- Tôi nói rồi tôi chẳng phải nhóc, vớ lại tôi với anh chẳng quen biết sao lại nói chuyện với tôi?

Nói rồi tôi bỏ đi.

* Ngày 3:

Cổng trường THPT lúc ra về ngập tràn người. Nhưng tôi bị thu hút bởi cái mũ đỏ của anh ấy. Cái mũ như bơ vơ giữa dòng người đông đúc làm tôi nảy sinh ý định muốn...chọc phá =))

Len lỏi qua đám đông, tôi chạy vội tới gần anh rồi gào lên:

- Trời ơi đẹp traiiiiiiiii!!!!

Quay lại nhìn tôi, mặt anh hớn hờ:

- Khen mình hả? Cảm ơn nha!

Tôi cười thầm, mặt tỉnh rụi, đưa tay chỉ thẳng xấu mù đứng kế bên:

- Tôi khen bạn này nè, ai khen ấy? Đẹp trai mà chánh chó thì cũng bỏ xó hà nhỏ ơi. Huống hồ sống giữa rừng thú thì mấy người được quyền tự hào vì mình là người, còn ở đây người không chứ không có thú đâu mà chánh. Thôi đi về nhe!

Dứt câu tôi bỏ đi một mạch, để mặc anh giận sôi gan lại sau lưng.

* Ngày 4:

Tự tập với cả đám bạn bên quán nước tám chuyện thiên hạ, bắt ngờ anh ấy và đám “lâu la tùy tùng” nịnh hót anh kéo một lũ mò sang.

-“Ê ê, nó đi tới thì ồ lên nha mấy đứa!” _tôi thì thầm với cả đám con gái gần chục đứa đang xúm xít xung quanh.

Anh đi lại, càng gần, càng gần

-“1,2,3!”

- Ồồồồ!!! _hơn chục cái miệng ồ lên làm anh ngượng đỏ mặt, vội vàng lùi luôn vào trong.

5 phút sau...

- Nè cô kia, bộ kiểm chuyện với tôi vui lắm hả? _Anh ấy lú mặt ra, lúc í hình như xệ giống bánh bao chiều rồi=))

- Đâu, làm cho mấy đứa chảnh chó bót chảnh đi là một niềm vui khó cưỡng mà! Với lại thấy mặt tôi sao không né đi, ngu thì nhục rắng chịu chứ!

- Cô...

* Ngày 5:

Vừa bò vào đến hành lang đã thấy anh ấy chặn trước cửa lớp:

- Ê, đọc số điện thoại coi!

- Ủa, có quen biết gì không mà xin số điện thoại vậy?

- Ngày nào cũng làm nhục tôi mà hỏi có quen biết gì không là sao?

- Không cho.

- Vậy thì cho acc Facebook cũng được?

- Không có.

- Nay, vậy thì cô có cho không?

- Không

- Được rồi. À mà nếu có người nói thích cô thì cô sẽ làm thế nào?

- Đám tên đó rồi quay gót đi. Mà chưa chắc có ai đủ bản lĩnh để cưa tôi.

- Có. Mà nếu tôi nói "tôi yêu cô " thì sao?

Bốp...

Anh chàng ấy nhận được ba cú đấm của tôi.

Tối nay, tôi lên Facebook thì nhận được tin nhắn:

- Hi

-Ở đây không có đứa nào tên Hi.

-Thế chứ tên gì?

-Tôi tên Chi, cứ gọi thẳng Chi cho thân thiện

- Tôi tên Anh nè, gọi tôi là Anh đi!”

- Không quen. Nhắn tin làm gì? Phien

- Bạn ở đâu vậy?

- Tỉnh cảnh lá. Huyện cảnh cây. Tìm đến chỗ ấy thì...

- Cô đùa tôi à. Nếu không cho địa điểm nhà ở thì cho tôi số điện thoại đi.

- 113. Đảm bảo anh gọi thì sẽ có đội quân áo xanh xuất hiện. Hahaha...

- Tôi nghiêm túc đấy

- À. Cuộc trò chuyện kết thúc rồi. Thôi nha!

- Đây,...

* Ngày 108

- Rảnh không? _ Anh ấy đứng chờ trước cửa lớp

- Làm gì?

- Đi chơi đi!

- Anh trả tiền từ a-z?

- Ừ!

- À thế thì mở miệng mè nheo gì không đi?

- Sao nay tốt vậy? Rủ tôi đi chơi chùa nữa?

- Tôi... Tôi nói cái này cô không cười tôi nha!

- Gì vậy? Tận thế sắp tới rồi sao? Mẹ ơi con còn chưa lấy chồng để con mà...

- Cô im chưa, để cho tôi nói

- Ồ thì nói đi.

- Nhớ không cười nha!

- Nói đi, vui thì tôi cười, tôi...haha... nhin không được. Nhìn mặt anh là tôi cười à!

- Tôi...Thích... Em, im coi, cười hoài rồi ai tỏ tình được?

Choáng...

1 phút lấy lại bình tĩnh...

- Có bệnh thì đi mua thuốc uống đi. Chọc quê ai chứ đừng có chọc quê tôi nha. Chỗn công cộng mà bị tôi nói sốc là nhục lắm à.

- Tôi giết cô! Tôi nói thật chứ không có giỡn! Im nghe tao nói lại nè: Anh...Thích...Em! Làm bạn gái tôi nha.

- Thôi, tôi... đi về nha.

- Đứng yên đó! Cô mà về thì đừng trách tôi tại sao chơi hiểm. Giờ trả lời tôi đi, có làm bạn gái tôi không?

- Cho tôi về nhà suy nghĩ đi_ Lúc này thì khóc không thành tiếng

-OK, tôi cho cô 1 ngày suy nghĩ. Tính tôi không thích chơi trò may rủi đâu, giờ này ngày mai mà mày tắt máy thì biết tay với tôi

- Ừ, đi về...Làm gì thì làm cũng phải tính đường lui.

Tối...

Lăn lộn trên giường chẳng biết trả lời anh ấy ra làm sao.

Đêm hôm đó, tôi mơ thấy anh. Để rồi sáng ra tôi có 1 quyết định mà có lẽ không bao giờ tôi hối hận. Tôi chọn yêu anh.

Ngày 109

8 a.m

-Cô còn 9 tiếng nữa...

-Nhưng yêu tao khổ lắm!

- Tôi sinh ra là để chịu đựng mày
- Đến một lúc nào đó rồi cũng chán nhau
- Bao giờ chán thì tính tiếp
- Làm cam kết đi, yêu tôi thì đừng yêu con khác, trót thích con khác thì phải chia tay tôi!
- Mày cũng làm cam kết đi!
- Tôi mà cũng không tin à?
- Tôi muốn cô cam kết yêu tôi chứ không thương hại tôi thôi?
- Ừ...
- Giờ cô thuộc quyền sở hữu của tôi nhé!
- Anh phải là ôsin của tôi chứ!
- Nếu khi trong quán nước tôi cần câu trả lời gấp thì cô sẽ trả lời thế nào?
- Cần gấp mục đích gì?
- " Vì tôi sợ mất em"
- Và anh sẽ tỏ tình với tôi thế nào nếu tôi cho anh thêm cơ hội
- Tôi sẽ nói " Tôi đã thích em từ ánh nhìn đầu tiên làm bạn gái tôi nhé" Mà đừng giáng cho tôi mấy cú đấm là được.
- Nếu tôi nói: " Tôi cũng vậy" thì sao.

_____ The End _____

Bạn đang đọc truyện *Truyện Ngắn Hay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Dành 7 ngày để yêu!

- Em thích anh!
- Anh Biết
- Thế anh có thích em không???
- Không rõ
- Mình chơi một trò chơi nhé!
- Trò gì?
- Trò chơi 7 ngày
- Luật chơi thế nào?
- Trong 7 ngày em sẽ là bạn gái của anh và nếu sau 7 ngày anh vẫn không thích em thì coi như em thua.
- Thế thua thì sao?
- Vĩnh viễn biến mất!

Ngày thứ 1:

- Sáng nay anh sang chở em đi học nhé!

- Tại sao?

- Vì trò chơi đã bắt đầu. Nửa tiếng nữa sẽ sang.

- Tối nay mình đi ăn kem nha!

- Tại sao?

- Vì trò chơi đã bắt đầu.

“7h30”

11pm

- Ngủ ngon. . .xxx.

- Sao không nhắn lại?

- Tại sao?

- Vì trò chơi đã bắt đầu.

- Ủh thì ngủ ngon!

Em: hôm nay bọn mình đã bắt đầu hẹn hò, mặc dù em biết anh không hề hứng thú với những việc ấy hoặc thậm chí là cảm thấy em rất phiền phức nhưng việc anh đồng ý bắt đầu trò chơi “vớ vẩn” này của em thì cũng đã khiến em rất vui rồi.

Anh: chả hiểu tại sao lại tham gia cái trò “ngu ngốc” của con bé ấy. Cũng may là chỉ 7 ngày.

Ngày thứ 2:

- Em đang đứng trước nhà anh.

- Làm gì?

- Mở cửa rồi sẽ biết.

- Điện àh? Sáng sớm sang đây làm gì?

- Mang thức ăn sáng cho anh.

- Ai nhờ thế?

- Không ai cả.

- Cứ để đấy!

- Anh ăn cho nóng nhé, kéo nguội lại không ngon.

- Rồi! Thế giờ đi đâu đấy?

- Đi học

- Đi bằng gì?

- Bằng chân

- Đợi đấy, chờ đi cho, đúng là phiền phức

- Hi hi. . .

11pm

- Ngủ ngon. . .xxx

-G9

Em: hôm nay chắc anh bức mình lắm vì em sang phá giấc ngủ của anh. Lúc anh ra mở cửa mà mặt mày cau có kinh khủng. Nhưng hôm nay lại vui hơn hôm qua vì anh đã chủ động chờ em đi học và đã reply tin nhắn ngủ ngon của em mà không cần em phải nhắc. Vui!

Anh: con bé ấy “hâm” thật, mà kể ra cũng chu đáo phết. Mà con gái đura nào chả như đura nào nhỉ? Àh, mà hôm nay mới phát hiện con bé ấy cười trông cũng xinh xinh

Ngày thứ 3:

-Em đang đứng trước nhà anh.

-Ừh

- Mua gì đấy?

- Ăn đi rồi biết.

- Đã ăn chưa?

- Ai? Àh....chưa!

- Ăn cùng đi

- Hi hi...

- Đừng cười như thế nữa, trông ngớ ngẩn lắm!

-Tối nay lại ăn kem nhé!

-Sao ăn mãi thế?

-Em thích

-Ừh, thế thì đi ăn một mình đi, bận rồi!

-Oh!

11pm

-Ngủ ngon....xxx

-Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được xin quý khách vui lòng gọi lại sau

11:15pm

-Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được xin quý khách vui lòng gọi lại sau

11:30pm

-Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được xin quý khách vui lòng gọi lại sau

00:00

- Alo

- Anh có bị làm sao không? Sao em gọi cho anh mãi mà không được?Có làm sao không hả anh? Có.....

- Này, có thôi ngay đi không? Sao lại cứ rồi rít cả lên thế hả?

- Vì em lo cho anh

- Diên àh? Có gì mà phải lo, đừng có vớ vẩn như thế nữa, trước giờ chả cần ai lo cả.

- Em xin lỗi!

Em: hôm nay em bị trộn lẫn giữa niềm vui và nỗi buồn. Em vui vì sáng nay anh không còn cảm thấy

sự xuất hiện của em là phiền phức nữa và đã bắt đầu để ý đến em. Dù anh bảo là e cười rất ngớ ngẩn nhưng điều đó còn khiến em vui hơn tất cả mọi lời

khen. Đến tối thì anh từ chối đi ăn kem cùng em, hơi buồn một tẹo nhưng điều khiến em buồn nhất chính là những lời nói của anh khi em gọi cho anh.

Thật sự em đã rất lo lắng khi gọi mãi cho anh mà chẳng được, em sợ anh gặp phải chuyện gì đấy. Anh chắc không biết rằng khi nghe giọng nói của anh em đã nhẹ nhõm như thế nào nhưng có lẽ điều đó khiến khó chịu lắm. Ủh, mà có lẽ em phiền phức thật.

Anh: điện thoại hết pin thôi mà sao cứ làm ầm ĩ lên thế nhỉ??? Mà lúc này...hình như...con bé khóc thì phải...mình làm con bé ấy khóc àh??? Mà mình đã làm gì cho con bé ấy khóc thế nhỉ???Nếu như lúc này chỉ cần bảo với nó là điện thoại hết pin thì nó đã không khóc thế kia.

Ngày thứ 4

-Em đang đứng trước nhà anh.

- Vào đi!

- Anh ăn đi!

- Ủh!

- Chờ đi học nhé!

- Hôm nay em muốn thả bộ đến trường.

- Ờ....

-Có muốn ăn kem không?

-Không anh ạh, hôm nay em mệt và không muốn ra khỏi nhà

-Ủh

11pm

-Ngủ ngon.xxx

-Ủh, em cũng ngủ ngon nhé!

Em: hôm nay em thoáng thấy trong người có chút mệt mỏi. Không phải em ốm mà là cảm giác mệt mỏi của con tim. Tối qua em đã buồn và khóc rất nhiều và sáng nay,khi gặp anh em cũng chẳng biết nên cư xử thế nào. Em ngốc anh nhỉ? chúng ta chỉ đang chơi một trò chơi thôi mà đúng không anh? Mà trò chơi thì làm sao lại có nước mắt hả anh?

Anh: mắt cô bé hôm nay hơi đỏ và sưng thì phải. Mà hôm nay cô bé ấy lạ, chẳng ríu rít như mọi ngày mà cứ sao sao ấy. Hình như mình quen với hình ảnh một cô bé hay nói hay cười mắt rồi thì phải. Có chút lo rồi đấy!

Ngày thứ 5:

-Sáng chờ đi ăn sáng rồi đi học nhé!

Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau” (19 lần trong suốt một ngày)

-Ngủ ngon em nhé!.....

Em: cả ngày hôm nay em đã off máy điện thoại, em suy nghĩ mãi về hành động này của mình, vì em

chỉ có 7 ngày, 7 ngày để khiến anh thích em nhưng em lại lãng phí một ngày như thế này có đáng không. Và cuối cùng em vẫn làm vì em nghĩ chúng ta cần một dấu “lặng” anh àh. Lặng để đủ dũng cảm đi tiếp hoặc là sẽ bỏ cuộc. Lọc lại những tin nhắn trong mấy ngày qua, em chợt phát hiện, mỗi một ngày, tin nhắn ngọt ngào hơn một chút và ngày hôm qua, lần đầu tiên anh gọi em bằng “em” thay cho cách nói chuyện trống không mọi khi. Một nụ cười giữa những giọt nước mắt.

Anh: hôm nay cô bé bị gì thế nhỉ? Cả ngày nay chẳng thấy mặt mũi đâu cả. Hôm qua bảo ốm không biết hôm nay đã đỡ chưa nữa? Sao lại không mở cả máy điện thoại thế kia? Hay là chạy sang nhà cô bé nhỉ? Tự nhiên có một cảm giác là lạ. Ủh, thì lạ, đã quen rồi hình ảnh cô bé với nụ cười rất xinh cùng gói thức ăn trước nhà mỗi sáng, đã quen với tin nhắn ngủ ngon mỗi đêm.hình như.có chút.nhớ.

Ngày thứ 6:

-Em đang đứng trước nhà anh.

- Làm sao thế? Sao cả ngày qua gọi mãi mà chẳng được? Có thể nào cũng phải nói một tiếng chứ hả.

- Hi hi
- Sao lại cười ngớ ngẩn thế kia?
- Hôm qua là một ngày “Lặng” anh àh!
- Ngày lặng???
- Ủh, người ta thường có những ngày “Lặng” như thế khi yêu nhau.
- Để làm gì?
- Để nhận ra sự quan trọng của nhau.
-
- Thôi anh ăn sáng đi!
- Ủh, thế hôm nay có lại muốn thả bộ đến trường nữa không?
- Hi hi . . .
- Đồ ngốc!
- Em ôm anh được không?
- Ồ
- Thế anh có cảm nhận được gì không?
- Không rõ . . .
- Chắc là chưa đủ
- Sao?
- Àh, không sao cả. Hết ngày mai trò chơi sẽ kết thúc.
- Ồ

11pm

- Ngủ ngon anh nhé . . .xxx
- Ủh, em cũng ngủ ngon nhé . . .x”

Em: hôm nay em đã cảm nhận được rằng tình cảm anh dành cho em đang thay đổi, mỗi ngày nhiều

hơn một chút thì phải nhưng mà liệu tình cảm đó đủ chưa anh? Đủ để anh thích em và đủ để chúng ta thành một đôi không anh? Ngày mai nữa thôi là trò chơi sẽ kết thúc. Kết quả sẽ là gì hả anh???

Anh: lúc cô bé ấy ôm mình tự dưng lại có một cảm giác là lạ, tựa hồ như có luồng điện chạy ngang, có chút ảm áp. Tự dưng bây giờ lại thêm cái cảm giác ấy, lại thấy chút nhớ. Chuông điện thoại báo có tin nhắn, hộp thư đã chật kín, có nên xóa hết tin nhắn của cô bé hay không nhỉ? Àh, không, cứ để đấy. Hình như mình thích cô bé rồi thì phải. Mà có thật là thích không hay cũng chỉ là cảm xúc thoáng

qua???

Mơ hồ quá!

Ngày thứ 7:

- Hôm nay em có một kế hoạch thú vị cho cả 2 chúng ta
- Gì thế?
- Sang đón em sẽ rõ.
- Tỉnh vi
- Sao? Kế hoạch thế nào?

- Hi hi
- Đi xem phim nhé!
- Xem phim???
- Ủh!
- Tại sao lại xem phim?
- Vì đây là ngày cuối cùng của trò chơi.
- Ồ...
- Ăn tối nhé!
- Ăn tối???
- Ở đâu?
- Nhà em
- Nhà em?
- Ủh, em sẽ nấu cho anh một bữa ra trò
- Thế có ăn được không đấy?
- Hi hi... không chết đâu mà sợ
- Có ngon không?
- Tạm được
- Thế là không ngon àh?
- Vớ vẩn, đã bảo là tạm được mà.
- Ồ....Anh có thể....
- Có thể gì chứ?
- Cầm tay em một lần được không?
- Ồ
- Có cảm nhận được gì hay không?
- Không rõ
- Có thể trả lời khác đi được không?
- Không biết nữa
- Có thể ôm em một lần được không?
- Ồ...
- Có cảm nhận được gì hay không?
- Uhm....
- Lại là không rõ đúng không?
- Ồ...
- Thôi trẻ rồi, anh về đi.

- Ờ....

- Trò chơi kết thúc rồi đấy.

-Ừh

- Thế anh đã thích em chưa?

- Hôm nay mệt nhiều rồi, đi ngủ đi, mai anh sang chờ đi học

- Nhưng trò chơi đã kết thúc rồi mà

-Đã bảo đi ngủ đi mà, sao buồn thế?

-Hi hi

-Ngủ ngon anh nhéxxxx

- Ngủ ngon love....x

__The End__

Bạn đang đọc truyện *Truyện Ngắn Hay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Để em được gần anh một chút

Trước khi gặp anh, tôi cũng không biết thi ra thích một người có thể khiến người ta quên đi bản thân mình, làm những điều ngốc nghếch chỉ để đối phương được vui vẻ.

Tôi không yêu anh. Đó là sự thật. Nhưng tôi lại là bạn gái của anh. Đó là điều dối trá đẹp đẽ nhất tôi dành cho anh.

Anh hơn tôi hai tuổi. Nhưng tính cách anh như thể nhiều hơn tôi cả một thế hệ. Anh cổ hủ, lạc hậu, không tinh tế và gia trưởng đến nỗi cầm tay bạn gái cũng phải nhìn trước, ngó sau. Đối lập với anh, tính cách tôi hòa đồng thoải mái và đặc biệt khá tùy hứng. Bởi vậy, tôi mới chọn làm người yêu của anh, như một cách để thay đổi khẩu vị.

Anh không phải là một người con trai quá nổi bật. Nhưng ở anh có một sức hấp dẫn ma mị khiến rất nhiều người con gái phải mê mẩn. Anh có giọng nói khá nhẹ nhàng và truyền cảm. Thế nhưng khiếm khuyết ở chỗ là anh hát chẳng hề dễ nghe và khi anh nói, ý tứ phát ra cũng chẳng hề ngọt ngào.

Tôi nhớ một lần hẹn hò. Đó là buổi sớm mùa hè nắng vàng dịu nhẹ. Anh dắt tôi ra hồ Tây ngắm sen nở. Mặt hồ phủ kín sắc vàng, sắc xanh. Những giọt sương long lanh đọng lại trên từng tán lá, khiến không gian trở nên thật huyền ảo. Thi thoảng có cơn gió thoảng qua, hương sen vội vã đượm nồng xen vào, khiến ta không khỏi ngây ngất. Trong cái khung cảnh nên thơ ấy, tôi không kiềm được lòng, liền với tay ngắt một bông hoa lên, thì anh lại nói:

- Hoa này chẳng có gì đẹp.

Tôi chợt dạ nhìn anh. Tôi nhẹ nhàng đặt bông sen vừa ngắt xuống. Anh thẳng chân đá nó lăn lóc rơi tõm xuống ven hồ.

Tôi nhớ một lần hẹn hò khác, tôi muốn đến một quán cà phê lãng mạn có chuông gió treo rợp khắp lối vào, có tiếng đàn ghi ta dịu nhẹ và có một ai đó cầm micro hát tặng người mình yêu.

Thế nhưng, anh lại lặng lẽ dẫn tôi đến quán phở bò ven đường. Anh nói đây là quán quen anh thường ăn, mùi vị rất tuyệt và quan trọng là giá cả hợp lý...

Ngồi đối diện với anh, nhìn dòng khói bát phở nghi ngút lạc giữa dòng khói xe cộ đang tỏa ra tứ phía, tôi cảm giác thật chán nản. Ngồi đối diện với anh, chịu trăm ngàn ánh mắt đang nhìn về phía tôi - nơi phát ra tiếng hú nước sùm sụp từ phía anh, tôi bỗng cảm thấy thật mất mặt. Tôi hơi nhăn mặt, nhieéc móc anh quê mùa rồi phui miệng đứng dậy, không chút lưu tình.

Và sau đó, nói chung là không có sau đó nữa.

Phải hơn một tuần sau, anh nhắn cho tôi một cái tin: "Em không xứng với anh. Mình chia tay."

Đọc xong tin nhắn đó, tôi tức học máu mà bật khóc nức nở.

Hai tháng sau. Tôi có bạn trai mới. Khánh kém tôi một tuổi và dĩ nhiên cậu ấy trẻ trung, năng động và rất hợp với sở thích của tôi. Khánh rất thích tôi nhưng đồng thời cậu ấy cũng thích nhiều người con gái khác. Có điều, tôi chẳng hề quan tâm.

Hẹn hò cùng Khánh, tôi cảm thấy rất thú vị. Cậu ấy giỏi đoán tâm lý và biết bắt bệnh cảm xúc của người khác.

Đến sinh nhật tôi. Khánh bảo muốn tặng tôi một món quà bất ngờ. Khánh tổ chức sinh nhật cho tôi và mời hơn một trăm người đến dự. Địa điểm tổ chức do Khánh chọn. Đó là một hộp đêm dưới lòng đất. Tôi và lũ bạn chưa từng biết có một nơi như thế bao giờ. Cổng vào của nó trang trí giống như một cung điện thời La Mã. Nhưng đến khi đi vào trong lại là một hệ thống hiện đại sử dụng thiết bị điện tử cảm ứng, không gian 4D hết như trong các bộ phim viễn tưởng nói về người ngoài hành tinh của Mỹ.

Lũ bạn tôi xuất xoa trầm trồ khen ngợi.

- Đẹp quá.

- Chưa từng đến một nơi kỳ diệu như thế này.

- Bạn trai cậu thật sành điệu nha.

- Bạn trai cậu tuyệt quá.

- Ngưỡng mộ bạn quá

Đến mười giờ đêm, một dàn hợp xướng violon, một bàn nền lung linh màu sắc, một chiếc bánh gato lớn, được trang trí họa tiết vô cùng đáng yêu và một chiếc nhẫn kim cương cỡ bự được chuyển đến tôi. Tôi vui sướng đón nhận chúng cùng nụ hôn chiếm hữu trước mặt bao nhiêu người của Khánh. Trong giây phút bất ngờ ấy, tôi cảm giác cổ họng mình nóng rất và dường như có một thứ chất lỏng nào đó từ miệng Khánh chuyển sang miệng tôi. Tôi khẽ quay đầu lại và dường như tôi nhìn thấy anh.

Xung quanh, lũ bạn thấy màn khóa môi nóng bỏng của chúng tôi thì kích động hò hét ầm ĩ. Khánh nghiêng đầu qua micro:

- Nào các bạn, nhân dịp sinh nhật người tôi yêu, chúng ta hãy cùng làm cho cô ấy vui vẻ nào.

Tiếng Khánh vừa dứt, bản ballad nhẹ nhàng lập tức được anh chàng DJ đổi sang khúc nhạc dance sôi động. Tôi cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Tôi nhìn Khánh cười, cười đến không khép nổi miệng. Khánh quay sang xoa đầu tôi, ánh mắt chứa đầy thâm ý.

Một lúc sau, những ánh đèn led nhấp nháy nhảy múa xung quanh tôi, đầu óc tôi bỗng mụ mị. Mọi thứ xung quanh tôi dường như bị đảo lộn quay cuồng. Khánh thấy tôi vậy, liền ôm eo tôi dắt tôi xa dần mờ hỗn độn đó.

- Khánh.

- Anh đây.

- Đưa em đi đâu.

- Tôi thiên đường...

Và sau đó, tôi không còn nhớ tiếp chuyện gì đã xảy ra.

Ngày hôm sau thức dậy, tôi thấy mình nằm cuộn tròn trên chiếc giường thân yêu của mình. Tôi cố sắp xếp lại từng mảng ký ức của ngày hôm qua. Nhưng tôi không thể nhớ gì hết. Tôi cố dự cảm có điều gì đó không lành. Tôi cẩn thận kiểm tra thân thể của mình nhưng không thấy có gì tổn hại. Tôi thoáng chút yên tâm. Tôi mở máy, gọi điện cho Khánh, số điện thoại không liên lạc được. Và kể từ đó, tôi không gặp, cũng không liên lạc được với Khánh.

Một tuần sau, thông qua bạn bè, tôi biết Khánh đã tuyên bố có bạn gái mới. Lũ bạn tôi bị sốc nặng nề khi nghe tin giật gân ấy nhưng riêng tôi, tôi lại chẳng hề hấn gì. Tôi bất chợt nghĩ đến chuyện của tôi và anh. Kỳ lạ, tôi lại thấy đau lòng.

Tôi nhớ, khi còn là bạn gái của anh, tôi được chiều chắt chiu khác gì một đứa trẻ. Có hôm, anh phải đi mười cây số, chỉ để mua cho tôi bát cháo ngao tại đúng quán mà tôi thích lúc nửa đêm. Sau đó, lại lóc cóc xe đạp quay về trong cơn mưa rào bất chợt.

Tôi nhớ, có một dạo mùa hè, tôi đòi leo núi. Được nửa đường không đi nổi, tôi nhõng nhẽo bắt anh cõng. Anh cúi kính mừng tôi chỉ gọi hành hạ anh. Tôi cong cớn cái lại là thích như thế đó. Anh mím môi không trả lời. Và rồi suốt quãng đường còn lại, tôi nằm trên lưng anh, ngủ ngon lành.

Tôi nhớ, khi còn là bạn gái của anh, anh mắng tôi xoi xoi trước mặt bạn bè, anh tìm tôi về khi tôi đi chơi quá mười giờ đêm với bạn khác giới. Tôi mắng anh dở hơi, anh làm gì mà đòi quản tôi. Thế nhưng nhìn ánh mắt anh đánh lại, tôi lại lặng lẽ xách túi theo anh về.

Tôi nhớ... Bỗng nhiên, tôi nhớ ra hình như, tôi đang nhớ về anh. Tôi nhớ về anh cổ hủ lạc hậu, tôi nhớ về anh lúc nào cũng ăn mặc tuềnh toàng, tính tình

gia trường độc đoán nhưng mỗi lần đến thăm tôi, anh lại luôn rửa bát, dọn nhà, nấu cơm cho tôi.

Và tôi nhớ, bữa tiệc sinh nhật của tôi, từ đầu đến cuối, tôi chẳng hề uống một giọt rượu nào thì làm sao có thể say quay cuồng không biết trời đất như thế. Tôi nhớ hình như tôi đã nhìn thấy anh trong ngày hôm đó. Và tôi nhớ, rất nhiều ngày gần đây, tôi không còn nhìn thấy anh.

Lật điện thoại, tôi nhấn số gọi cho anh.

Chuông vừa reo, đầu dây bên kia lên tiếng.

- Thuê bao quý khách hiện không liên lạc được...

Tôi lo lắng liền vội vã, phóng xe đến nhà trọ của anh. Chiếc khóa sắt im lìm nhìn tôi thách thức. Tôi từ từ ngồi xuống cạnh nó, ký ức bỗng như một ống nước vỡ vụn, đổ ào ào xuống.

Hôm đó, thứ chất lỏng mà tôi cảm nhận được Khánh chuyển dời sang miệng tôi là thuốc kích thích. Lúc tôi bắt đầu ngấm thuốc, Khánh kéo tôi vào một phòng bao đã đặt sẵn. Tôi như cá nằm trên thớt hết lên trong bất lực. Đúng lúc mà tôi cảm giác mệt mỏi, buông xuôi thì anh xuất hiện. Anh đánh nhau với Khánh, anh đập tan một số thứ. Sau đó, anh đưa tôi ra chiếc taxi đã chờ sẵn ngoài cửa. Người lái taxi là một người bạn của anh. Anh ta đưa tôi về và trong khoảnh khắc chiếc xe lăn bánh quay đầu, tôi nhìn thấy anh gục xuống trước vài ba cú nện liên tiếp, từ một vài người đàn ông lực lưỡng. Sau đó, tôi từ từ nhắm mắt, tôi ước mọi thứ khi ấy chẳng từng liên quan tới tôi và anh.

Reng! Reng. Điện thoại tôi đổ chuông. Là anh gọi đến, tôi vội vàng nhấc máy:

- Anh đang ở đâu?

Anh yên lặng không trả lời. Tôi không nghe thấy bất kể tiếng động nào ở phía anh. Nhưng có lẽ anh nghe rất rõ hơi thở tôi đang gấp gáp.

Anh cất tiếng hỏi, giọng nói anh nhẹ nhàng, truyền cảm hút hồn người nghe:

- Em bị sao à?

Đã rất lâu rồi, tôi không nghe thấy câu hỏi đó. Đến nay, nghe lại, tôi bỗng khóc nức lên từng cơn.

- Anh luôn thế, ở bên em, không tiếng động. Bởi vì anh đang quan sát mọi biến động xung quanh em.

- Ngoan, nín nào.

- Vậy nói cho em, anh đang ở đâu.

Anh lại tiếp tục không trả lời. Tôi cũng cố mím chặt môi để từng cơn gió mùa đông rét buốt bay qua, thổi khô những giọt nước mắt tôi đang rơi xuống.

Chúng tôi giữ máy thật lâu, mặc cho đối phương không ai nói gì.

Một lát sau, anh nói:

- Ở đâu có quan trọng không em, bằng việc ở trong trái tim em.

- ...

- Anh đang ở bệnh viện?

- Ừ.

- Bệnh viện nào?

- Nói. Anh nói mau.

- Em đánh đã rồi. Anh ở bệnh viện thành phố.

Nghe đến đây, tôi lập tức cúp máy rồi chạy bộ một mạch tới bệnh viện thành phố. Tôi tìm đến khoa chấn thương và nhìn thấy tên anh trên góc giường đó.

Anh bị băng bó toàn thân trắng xóa. Nếu hai con mắt anh không nhấp nháy chuyển động thì có lẽ, anh giống hệt một xác ướp cổ đại. Tôi xót xa nhìn anh, anh đang cau có với cô y tá vừa châm cho anh một mũi tiêm đau điếng. Anh từng kể với tôi, anh rất sợ tiêm, sợ từ hồi còn bé xíu. Tôi nhớ, ngày trước mỗi lần anh bị cúm, anh thà uống thuốc mười ngày còn hơn tiêm một mũi mười giây. Lúc ấy, tôi từng dọa anh, nếu không chịu tiêm thì không thêm để ý tới anh nữa. Anh lập tức hốt hoảng giờ cả hai tay, hai chân cho bác sỹ tìm vein. Tôi nhìn anh lắc đầu, anh lại cười toe toét đáp lại.

Đẩy cửa phòng bệnh, tôi chậm chạp từng bước một, tiến lên. Người con trai này. Trước khi gặp anh, tôi cũng không biết, thì ra thích một người có thể khiến người ta quên đi bản thân mình, làm những điều ngốc nghếch chỉ để đối phương được vui vẻ.

Anh nghe tiếng động, lập tức quát:

- Đã bảo đừng có đến cạnh tôi rồi mà.

Tôi hơi khựng lại một giây.

- Xin lỗi... Để em gần anh thêm chút nhé.

Anh giật mình, hơi nghiêng đầu lại. Nhìn thấy tôi, anh nói:

- Khoảng cách đôi ta bây giờ bằng không. Sau đó, anh cười - nụ cười tươi rói.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Ngắn Hay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tình yêu lạnh thâm

Nó hay nhìn trộm Huy trong lớp. Cậu ấy là lớp trưởng, cậu ấy mạnh mẽ, cá tính, manly, hơn đứt mấy anh giai Hàn Quốc mà bọn con gái ở lớp hay đọc báo rồi rú ầm lên cười với nhau.... Nó thích Huy!

Nó chạy nhanh lên giảng đường, bao giờ cũng bị thua thiệt với cái chuông báo tiết học tầm 2 phút rưỡi. Ấy thế mà cứ lấp ló đến cửa y như rằng chiếu ngay phải cái tia nhìn dữ dội của giảng viên môn Triết, nó gục đầu vào tường, thâm trách sao cái số kiếp ham ngủ hơn ham học của nó lại khốn khổ như thế.

“Quy tắc là sinh viên không được vào sau giảng viên. Với tôi sau một phút cũng không được. Điểm danh không có mặt coi như vắng, không có muộn với lý do gì hết cả!”

Giọng cô giáo truyền cảm, lạnh lót và êm êm như giọng mấy cô ở đài phát thanh. Nhưng cái điều răn của cô thật làm nó muốn gục xuống bàn khóc rầm rức. Rồi đây cái chuỗi hành trình dậy sớm, bắt bus, chen lấn trên bus trong vòng một tiếng đồng hồ, lên đến trường, chạy qua hai tầng cầu thang, có mặt trước cửa lớp trước bảy giờ sáng là cả một hành trình gian nan và đầy đau khổ. Nó tự nhủ mùa hè đã vậy, không biết đến mùa đông còn tê tái cỡ lông đến mức nào!!!

Nhưng kêu khổ cũng chẳng có ích lợi gì, nó thất vọng quy củ: không được cú đêm, không được tắt chuông báo thức, không được cố nhắm mắt ngủ tiếp dù sức kiệt rũ của chân ấm đệm êm có lớn lao đến đâu đi chăng nữa...

Viết một loạt ra note vàng chóa, xong lại cẩn thận gạch highlight đỏ choe choét nhưng nó vẫn khực khặc.

-“Chắc là bất khả thi!”

Và hôm nay là ví dụ điển hình. Nó chẳng phạm phải cái nào trên mấy cái lỗi trên nhưng vì xe bus buổi sáng quá đông, người ta bon chen không thương tiếc, nói không ngoa thì còn giẫm đạp lên nhau để được lên xe. Báo hại những thân thể nằm lùn như nó, đành bị túm tóc, túm áo cho bẹp dí rồi trơ lại phía sau khi mà cái xe vàng túc tắc đi vì quá tải. Nó ngậm ngùi chờ chuyển xe sau. Đồng nghĩa với việc nó chấp nhận muộn ít nhất mười phút so với dự kiến, mất đứt thời gian ăn gói xôi ngô buổi sáng.

Huhu, đời sinh viên thật khổ!

Con bé đập tay lên bàn, cốc cà phê nâu sồng sánh trên bàn này lên cái “cốp”. Nhìn bộ dạng nó lúc này thiếu điều muốn hét toáng lên để tất cả mọi người biết được hoàn cảnh éo le đáng thương của nó. Rồi nó tự thấy tủi thân, khóc rầm rức.

Này nhé, nằm lùn không phải là một cái tội, chân ngắn không phải là một cái tội, có sao nó lại bị đối xử như thế cơ chứ...

Con bé vẫn không ngừng kêu gào trong... tâm thức. Đồ nó dám mở lời giữa chốn đông người như thế này đây!

“-Thôi thì đăng nào cũng muộn học, đang thiếu ngủ đây, ngủ bù.”

Con bé gục mặt trên bàn ngủ ngon lành, mắt vẫn còn lem nhem nước, đôi môi phớt hồng hơi chu lên, điệu bộ như trẻ con bú mẹ.

- Em ơi,...

- Đừng gọi!

Huy toan lay cô bé kỳ lạ này dậy thì bị Tuấn ngăn lại. Tuấn nhìn chăm chú vào cô bé rồi tự nhiên mỉm cười. Cậu thấy hình ảnh của mình năm mới nhập

học, cũng là sinh viên non nớt bờ ngõ với bao nhiêu thứ. Ngày ấy không phải vì dậy muộn mà bị đứng ngoài lớp, ngày ấy vì lơ ngơ không biết đi xe bus số bao nhiêu thì qua trường mình, báo hại cậu đi nhầm tuyến, lại chờ đến bến rồi bắt xe quay lại về trường. Lúc mới bắt gặp cô bé này ngoài cửa quán đã thoáng thấy ngạc nhiên, rõ ràng sáng sớm đã nhìn thấy ở bến xe, có vẻ như định đi cùng chuyến bus với cậu nhưng không hiểu sao lại đứng tẽn tò phía sau cho đến khi xe đi mất.

- Người quen của anh à?

Huy hỏi làm Tuấn giật mình.

- Không hẳn. Sắp quen!

Tuấn nói rồi đẩy Huy ra mấy bàn khác, riêng cậu vẫn đứng gần đó chăm chú nhìn theo cô bé.

- Nhóc này vô tư thật đấy, vừa mới gục xuống mà đã ngủ ngon lành ngay được!

Nó ngước mắt lên nhìn, đôi mắt còn bóng nước, đỏ hoe. Nó đưa tay dụi mắt nhìn tội nghiệp lắm!

- Anh biết em à?

- Há? Sao cơ?

Tuấn bị hỏi cung bất ngờ trở nên ấp úng. Khi này đã trả lời rõ ràng rành mạch với Huy là sẽ chủ động làm quen cô bé, nhưng trong tình huống này tự nhiên thấy mình ngại ngùng, tai đỏ ửng.

- ...

- ...

Nó im lặng. Nhìn gương mặt này có vẻ quen quen, hình như từng gặp ở đâu đó. Nụ cười cũng khá tươi tắn và thân thiện, được đà nó hỏi nhắng nhít.

- Hình như em gặp anh ở đâu rồi thì phải.

Tuấn làm điệu bộ “à” lên như vừa nhớ ra điều gì đó. Thật ra gặp là gặp trên xe bus chứ đâu. Sáng tinh mơ nào cũng thấy cô bé lật đật tất tả balo nhảy phóc lên xe. Một vài lần còn đứng bên cạnh. Tuấn nhớ có hôm cô bé này không với được lên tay vịn xe bus để nắm lấy, xe lại chuẩn bị đi qua khúc cua, sợ mất thăng bằng, mặt cô bé xanh lại.

- Cậu vịn vào tay mình này!

Tuấn chìa một tay ra và nở nụ cười làm quen. Cô bé mím chặt môi như cố chấp, có vẻ ngại ánh mắt của mọi người xung quanh, nhưng cũng chìa tay ra đặt trên tay Tuấn. Đúng là nếu cô bé không vịn vào tay cậu thì có khi đã ngã nhào trên xe cũng nên. Lúc ấy quay qua bên thì thấy Huy đang tùm tùm, Tuấn huych vào hông thẳng em một cái làm nó kêu thất thanh lên một tiếng.

- Cảm ơn cậu nhé!

Cô bé lí nhí cảm ơn rồi chạy vụt đi mất. Nhìn cái dáng điệu gấp gáp ấy tự nhiên thấy muốn được đi cùng, được làm tay vịn để lấy cố nắm tay cô bé này mãi thôi. Nhưng sau lần ấy chẳng còn lần nào vô tình hữu ý được đứng gần cả. Dù có đi chung một chuyến bus thì có khi đưa đứng đầu đưa đứng cuối. Cậu chàng chỉ còn biết ngắm ngời ngắm cô bé qua kính chiếu hậu của bác tài.

- Hôm nay em nghỉ sớm, lớp em có cuộc họp.

Huy vớt giẻ lau vào tay Tuấn rồi nhe răng ra cười. Tuấn gục gặc.

- Ủ, vậy về sớm đi. Lát anh về sau.

Huy học cùng trường với cô bé ấy, cùng cả lớp nữa. Nhưng Huy không biết Tuấn đang muốn làm quen. Cậu chàng thậm chí còn chẳng để ý đến sự tồn tại của cô bé nằm lùn trong lớp mình vì cô nàng có phần hơi nhợt nhòa so với mấy bạn nữ xinh xắn, đáng cao và hay làm điệu.

Trớ trêu thay, nó thích Huy!

Nó không biết Huy hay đi cùng trên chuyến xe bus của mình, chỉ thì thoảng thấy gương mặt thấp thoáng lướt qua khá giống. Từ hàng chân mày rậm, cái răng khểnh, giọng nói âm và đôi kính cận làm toát lên vẻ thông minh điển hình.

Nó hay nhìn trộm Huy trong lớp. Cậu ấy là lớp trưởng, cậu ấy mạnh mẽ, cá tính, manly, hơn đứt mấy anh giai Hàn Quốc mà bọn con gái ở lớp hay đọc báo rồi rú ầm lên cười với nhau. Nó thấy cậu ấy cứ chăm chỉ đi đi về về trước khi vào lớp học như một thói quen, rút điện thoại ra nhắn tin hoặc gọi hẹn ai đó, ở chỗ nào đó để cùng về. Nó đinh ninh rằng Huy đã có bạn gái, và Huy không phải là chàng trai dành cho nó, nó chỉ biết vụng trộm đặt một mầm xanh cho những yêu thương đại khờ đầu tiên, rồi tự nó thấp sáng, tự nó ủ ảm, tự nó nuôi hy vọng và ảo tưởng. Tất cả đều tự nó làm một mình. Phải rồi,

một mối quan hệ chỉ xuất phát từ một phía và người ta định nghĩa đó là YÊU ĐƠN PHƯƠNG!

- Trang này, cậu làm phần này giúp lớp nhé! Không có gì khó khăn quá đâu, chỉ là lên list các món thôi.

Huy chìa ra trước mặt nó một tờ giấy dài dằng dặc các món ăn. Chẳng là lớp nó chuẩn bị có chuyến đi picnic đầu năm học để cả lớp có cơ hội làm quen, gắn bó thân thiết với nhau hơn. Nó háo hức lắm, mong chờ lắm! Trong mấy bộ phim mà nó xem thì bao giờ mấy tập có cảnh đi dã ngoại cũng đẹp mê ly và tình tiết thì hấp dẫn vô cùng luôn. Nó không biết mình mong chờ điều gì nhưng cứ có cảm giác sẽ có một sự thay đổi lớn nào đó. Chỉ ít là mối quan hệ với Huy, khi cậu ấy đã nhìn ra sự có mặt của nó trong lớp.

-“Ít nhất mình cũng không còn là

mờ nhạt nữa rồi, trong mắt của cậu ấy!”

Thế là nó mừng huỳnh. Tíu tít về hỏi mẹ nên chuẩn bị những món ăn nào cho buổi dã ngoại sắp tới của lớp đại học gồm năm mươi tư con người tất cả. Nó hào hứng lên list, cứ ghi rồi lại gạch, ghi rồi lại gạch, tờ giấy chẳng mấy chốc nát tươm đến thảm thương. Nó ngồi vo nát rồi vứt bừa ra sàn để chừng sắp ngập lên bởi giấy mới chịu thôi. Có mỗi một công việc thôi mà nó cũng làm quan trọng hóa lên, chỉ vì Huy đã nói và háy mắt với nó.

- Cậu cố gắng giúp lớp nhé, vì khâu này khá quan trọng mà!

Chiều nó đến lớp sớm, sớm hơn hẳn mọi ngày. Đen đui cho nó là lớp lại được nghỉ học. Thế mà nó không được thông báo. Lúc nó gọi điện hỏi cho một bạn thì thấy bảo Huy chỉ nhắn tin cho mấy người hay chơi cùng rồi nhờ mấy người đó loan tin cho cả lớp vì cậu ấy không có số điện thoại của tất cả. Nó buồn tui nghiu.

-Cậu ấy không nhắn tin thông báo nghỉ học cho mình, không chủ động liên lạc khi mà đã hẹn chiều nay sẽ gặp mình và fix lại list đồ mang đi...”

Nó cứ ngồi ngẩn ngơ trên băng ghế đá, mắt hơi rom rớm vì tự nhiên thấy có bụi bay vào. Và gốc phượng già lại nổi gió ủ an, vuốt ve tóc nó. Lúc này Tuấn xuất hiện, chàng trai có nụ cười buồn rười rượi đã luôn cố gắng đi bên cạnh, cố gắng quan tâm và chỉ mong một lần nó quay lại để nhìn thấy sự có mặt của người đó chứ không phải là cố vói để đuổi theo kịp Huy – người đã chẳng bao giờ thấy Trang là đặc biệt.

- Khóc nhè hả? Sao lần nào gặp cũng thấy em khóc lóc thế này?

Tuấn ngồi xuống bên cạnh, đưa tay vén mấy sợi tóc xòa trên trán của nó. Nó ngược mắt nhìn, nụ cười hiền khô, thân quen mà xa lạ. Nó hơi nhúm mày vì nhận ra anh chàng này từng gặp đâu đó, nhưng lại quá đỗi mong lung để nhớ được chính xác là ở đâu và vào lúc nào.

- Anh là...?

- Làm part-time ở quán cà phê đôi

diện trường học, mấy lần đi học muộn em hay vào đó ngồi rồi chọn góc gần cửa sổ xong ngủ gục lên trên đó, có nhớ không?

Nó chưa đến mức trở thành khách quen của quán ấy vậy mà có người đã kịp đưa nó vào bộ nhớ. Nó thấy hay hay, vui vui, bức dọc vì bị phá rối quãng thời gian tự kỉ không còn.

- À, em nhớ ra rồi. Nhưng sao vẫn thấy anh... quen quá! Hi hi.

Nó nói quen là quen thật, vì mấy nét trên khuôn mặt anh chàng đối diện có điều gì đó thân quen, như thể nó đã bắt mình gắn bó với điều đó khá lâu rồi. Nhưng nó không tài nào nhớ ra được cụ thể người đó là ai. Nó lấy tay tự vỗ vỗ vào đầu mình.

- Ủ. Cứ cho là giống người quen đi. Mà em làm gì ở đây?

Tuấn đổi đề tài, nó ngồi kể lể với Tuấn về Huy – người mà nó thầm thích đã bỏ boom nó trong ngày hôm nay, về những đại khờ mà nó đã quá khéo léo để cất giấu, một mình nó biết, một mình nó mang. Sắp tới có buổi đi chơi với lớp, nó đã cân nhắc không biết có nên nói với Huy hay không. Vì nó nghĩ đây là cơ hội mặc dù nó chẳng có gì để tự tin.

- Hãy cứ làm gì mà em muốn. À, mà em biết không, một cô gái đẹp là khi cô gái ấy tự tin vào chính mình. Cố lên nhé!

Tuấn xoa đầu nó rồi đứng lên đi mất hút, cậu nói mình phải về quán để trông quán rồi. Nó buồn tui nghiu nhìn theo bóng Tuấn đi xa dần. Nó tự ngẫm chắc Tuấn nói đúng, nó sẽ cố gắng thu hết tự tin để bày tỏ, nếu không nói thì làm sao biết được kết quả cơ chứ!

Ngày lớp đi chơi, ở lớp các bạn gái tha hồ áo váy xúng xính, đã xinh nay càng xinh hơn, nó thì đóng bộ với sooc bò rách và áo pull như mọi khi. Thật sự nó chẳng muốn so sánh với các bạn cùng lớp ts tạo nào cả, nhìn ai cũng nữ tính, dễ thương và lung linh long lanh nữa chứ. Các bạn nam cứ tình nguyện xách đồ cho mấy cô bạn đó, còn nó thì lóc cóc một mình. Đang thơ thẩn theo đoàn vào khu picnic, có giọng nói vang lên sau lưng nó.

- Nặng lắm không? Để tớ xách giúp cậu!

Huy đề nghị, chưa kịp để nó gật đầu thì cậu ấy bước nhanh lên giành lấy túi đồ từ tay nó. Khởi nói, nó mừng muốn khóc. Vẫn biết Huy trong mắt nó là

hoàn hảo, nhưng qua sự việc này lại thấy cậu ấy hoàn hảo hơn gấp nhiều lần, cứ như đã trở thành một tượng đài bất diệt trong lòng nó.

- Chuyện hôm nọ tớ xin lỗi nhé... vì tớ không có số điện thoại của cậu.

Lúc này nó chỉ còn thấy tim đập nhanh, chân tay quỳnh quáng, không nghĩ ra được gì nữa cả. Nó cũng không nghe thấy cậu ấy nói gì, chỉ biết rằng nó thấy vui và thích thú đến lạ kỳ. Nó cứ ậm ừ trả lời Huy vậy thôi.

Đến chỗ tập trung, các bạn nam dựng trại, các bạn nữ chuẩn bị sắp xếp đồ ăn. Nó cũng nhanh nhẩu làm cùng mọi người, tự nhiên cứ như được uống nước tăng lực hay ăn rau chát vệt của thủy thủ Popie.

Giờ đốt lửa trại, Huy ngồi cạnh nó mà mặt nó như bốc hỏa rồi không biết trời trăng mây nước gì hết. Cho đến lúc chơi trò chơi, có một trò oái oăm khiến nó ghét cay ghét đắng mà cũng chỉ ngậm ngùi chứ không biết làm gì hơn.

Mấy cặp đôi nam và nữ tham gia trò chơi, được tự lựa chọn người chơi cặp cho mình. Nó cũng bị nhắc lên, nhưng nó không dám đứng gần Huy lúc đấy. Thế là một cậu bạn khác đứng ra trước mặt nó, trong khi đó cũng có một hai bạn gái tranh giành nhau đứng trước mặt Huy. Nó cười buồn, là nó không tự tin, là nó kém cỏi.

Trò chơi là mỗi cặp thực hiện động tác như trong từ cuối của câu hát mà mọi người bên dưới hát. Mới đầu sẽ là:

Cao cao bên cửa sổ, có hai người... chạm gối vào nhau...

Cao cao bên cửa sổ, có hai người... tựa đầu vào nhau...

Cao cao bên cửa sổ, có hai người... nắm tay nhau...

Cấp độ cao dần, nó cứ thấy chóng cả mặt. Lần đầu tiên nắm tay một người nhưng chẳng phải người mà nó thích. Nó lại chỉ chăm chăm nhìn sang cặp của Huy. Bạn gái ấy xinh thật, cao vừa tầm khi đứng với Huy, nhìn cực đẹp đôi. Nó cứ tự thút thít.

... Cao cao bên cửa sổ, có hai người... hôn nhau...

Bên dưới như vỡ òa ra vì thích thú, mọi người đều chờ đợi hành động của các cặp đôi. Cậu bạn làm cặp với nó hình như cũng biết ý, thơn nhệ lên má nó. Mọi người la ó vì như thế là ăn gian, nhưng sau khi cậu ấy cười giả lã thì cũng được tha thôi không truy cứu nữa. Một cặp đôi khác lần lượt học theo, thơn lên má hoặc hôn lên tóc. Riêng cặp của Huy cứ đứng tần ngần ở đó chưa chịu làm. Có vẻ như Huy không muốn chủ động, cậu ấy đánh mắt sang nhìn nó, thấy má nó ửng hồng, cậu ấy hơi nhăn nhó, cái phút ấy nó muốn tin là cậu ấy đang cầu cứu nó hoặc chỉ dành ánh nhìn cho nó mà thôi.

“Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi!”

Bên dưới tiếp tục hò hét, Huy vẫn đứng tần ngần, có vẻ đang định đặt môi hôn lên tóc cô bạn thì cô bạn lùi lại một bước, rồi tự nhiên cô nàng kiễng chân đặt môi hôn lên môi Huy. Huy đứng im lặng. Buổi tối lửa trại đó kết thúc trong ê chề tâm trạng của nó, nó lên ra khỏi đám đông và đứng khóc một mình trong thâm hại... Nó không biết khóc vì điều gì, chỉ thấy mình bất tài vô dụng và trái tim nhỏ tự nhiên đau lắm!

Sau buổi đi chơi đó lớp nó rộ lên một loạt tin đồn, rồi Huy với Giang – cô bạn chơi cùng cặp với Huy buổi đó, trở thành một đôi cực hot. Mọi người cứ xì xầm bàn tán, rằng hai người ấy đã có ý với nhau từ lúc trước rồi, được dịp nên mới công khai thôi. Nó cũng tin là thật. Chẳng thà tin là thật còn hơn ôm cái hy vọng viễn vông là: “Cậu ấy không thích Giang đâu!”

Nó bùng học, ra quán cà phê quen để ngồi. Nó muốn được gặp và nói chuyện với anh chàng nhân viên dễ thương ở đây. Phải rồi, anh ấy siêu dễ thương, siêu vui tính và tâm lý. Lần nào nó bùng học cũng chịu khó ra ngồi nói chuyện với nó, rồi cũng tí te về thời sinh viên huy hoàng của mình. Nó vẫn hay nói về anh về thứ tình cảm khó định của nó dành cho Huy, mấy lần ấy anh chỉ im lặng. Nhưng nó nghĩ chắc anh cũng biết rằng tình cảm của nó chỉ trao đi trong vô vọng mà thôi.

- Em thích Huy thật à?

- Vâng.

Nó trả lời lí nhí.

- Còn Huy thích bạn gái kia thật à?

- Em không biết. Hình như thế, cả lớp em đồn như thế.

Tuấn ngồi trầm ngâm, Tuấn biết Huy chẳng thích cô bạn kia tẹo nào, hoàn toàn do cô bé ấy chủ động mà thôi, chuyện đồn thổi cũng là do cô bé ấy khoe khoang với các bạn học ở lớp khác về vụ hôn đêm lửa trại và có thêm mắm dặm muối nên mới ra cơ sự thế. Nhưng Huy không giải thích vì Huy vẫn đang chờ cô bé ngốc nghếch này mở lời. Có lần Huy nói với Tuấn.

“Cái cô nàng ngốc ấy cứ chấp nhận đi sau người khác một bước.”

Không biết từ khi nào mà Huy để ý tới Trang, dành nhiều sự quan tâm hơn cho Trang. Tuần tất nhiên không vui vì điều đó, nhưng lại thấy Trang thật hạnh phúc, vì ít ra cô bé đã dành tình cảm cho đúng người – người mà cũng đáp lại tình cảm của cô bé, chỉ là cả hai chưa tìm được điểm chung để bày tỏ với nhau mà thôi. Tuần hay cười buồn, cả khi nói chuyện với Huy hay với Trang. Tuần là kẻ thứ ba lạc lõng và bơ vơ. Dầu vậy vẫn muốn đi bên cạnh mỗi khi có thể...

Cuối ngày, nó ở lại lớp để hoàn thiện bài thuyết trình vào sớm mai. Khi nó còn đang mải loay hoay thì Huy xuất hiện, một ngày đẹp trời và hoàng hôn nhuộm đỏ, Huy bước vào lớp như mang tất cả tin yêu và hy vọng vào cuộc sống của nó, làm không gian bừng sáng lên và nó mơ màng. Huy lại ngồi gần nó, hỏi han nó về bài tập. Nó tự thấy lạ sao cậu ấy lại ở đây giờ này, mọi người đã về cả rồi mà.

- Chỗ này có nên thêm một ít thông tin không?

Cứ thế Huy chỉ cho nó những gì cần bổ sung trong bài học. Khi cô lao công gõ cửa phòng yêu cầu hai đứa ra về để cô làm vệ sinh thì hai đứa mới nhìn nhau ngượng ngịu. Nó tắt lap, cất sách vở, Huy giúp nó một tay xách lap, một tay nắm lấy tay nó kéo ra ngoài. Nó thấy tim mình bỗng bình, bước chân mình bỗng bình và vui khôn tả siết. Nó không biết ý nghĩa của cái nắm tay này là gì, nó chỉ biết nó muốn tan ra vì hạnh phúc.

Cuối ngày, sau khi lang thang đường phố với mơ vui sướng ngập lên, khi dừng lại trước cửa nhà, Huy khẽ níu tay lúc nó định quay đi.

- Trang, tờ báo này!

Nó quay lại, im lặng dõi theo khuôn mặt điển trai đang đứng đối diện. Phải rồi, lúc này đây mới có thể nhìn rõ, cậu ấy giống Tuần vô cùng, người làm ở quán cà phê. Nó cứ hay nhầm lẫn rằng đã gặp Tuần ở đâu đó nhưng không hẳn vậy, bởi hai người giống nhau quá, nhất là các nét trên khuôn mặt.

- Cậu có nghe thấy tớ nói gì không thế?

Huy hơi ngập ngừng hỏi lại. Nó lúng túng, bắt đầu lấy tay đưa lên gỡ mái tóc ngắn xù ngổ ngổ của mình.

- Thôi, cậu vào nhà đi! Mai đi học tờ qua đón nhé!

Huy hôn khẽ lên tóc nó rồi vẫy tay chào, cậu ấy cười nụ cười duyên không tả. Thấp thoáng đó có hình bóng của Tuần. Nó thấy tim mình trào ra một dòng cảm xúc rất lạ. Không rõ là hạnh phúc hay hoang mang, chỉ biết rằng nó cũng đã mỉm cười và vẫy tay chào cậu ấy, lúc đi vào nhà cậu ấy cũng đã đi khỏi.

Vô tình lướt qua, Huy dừng lại đột ngột vì Tuần đang đứng phía sau, với một bông hồng đỏ. Tuần đánh rơi bông hồng xuống lòng đường, quay xe đi.

- Anh Tuần!!!

Huy vỡ lẽ. Cô bé xe bus mà Tuần bỏ kết từ lâu dường như là Trang. Người mà Tuần luôn muốn đi bên cạnh, luôn muốn vỗ về và che chở cũng hóa ra là Trang. Còn Huy đã quá vô tâm với anh trai mình, vẫn kể với anh trai về cô bé trên lớp. Tuần thừa biết nhưng vẫn chỉ im lặng. Tuần nói vào hôm nay sẽ đi bày tỏ tình cảm của mình, Huy ủng hộ trong câu bông đùa: “Cố lên ông anh! Nếu được nằng gặt đầu đồng ý thì dẫn em đi ăn khao ra mắt nhé!”. Vậy mà...

Tuần lặng thầm yêu Trang từ lâu, còn Trang thì lại ngốc nghếch thầm yêu Huy mà không hề nói. Họ đã tạo nên một vòng xoáy tình yêu không có điểm bắt đầu và dường như cũng chưa thể kết thúc. Chỉ biết, họ đã, đang và mãi giữ tình yêu đó...

Huy lặng lẽ quay đầu về phía nhà Trang, nhìn thấy trên ô cửa sổ Trang cũng đang đứng lặng im ở đó. Có lẽ, Trang đã nhìn thấy Tuần, nhìn thấy cả Huy và nghe thấy câu Huy gọi...

Bạn đang đọc truyện *Truyện Ngắn Hay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hình Như Tao.....Thích.....Mày

Có những thứ vốn dĩ mất đi thì không thể tìm lại được. vì vậy sao câu truyện này. Mình muốn nói là nếu yêu 1 ai đó thì hãy nói thẳng ra nhé!

- Thôi ngay cái trò chém gió không biên giới của mày đi. Tao đang buồn ngủ lăm lăm mà cứ phải ngồi đọc mấy tin nhắn dở hơi của mày thế này à?

- Mày không tin tao à?

- Mày bảo tao tin được không?

- Tất nhiên là không. Haha. Tao lừa mày đấy.

Ánh đèn sân khấu nhấp nháy cùng tiếng nhạc xập xình của quán bar khiến đầu óc nó quay cuồng. Nó day day trán rồi đeo cái cặp lên vai, bước ra ngoài. Nó vừa đẩy cánh cửa ra, một bàn tay to lớn kéo nó lại, giọng nói cổ hét lên bên tai nó:

- Mày đi đâu đấy, Vy?

Nó quay người, nheo mắt nhìn người đối diện. Là Minh – thằng bạn ngồi cùng bàn với nó. Nhận ra hắn, nó cười cười rồi đáp gọn lòn:

- Về chứ đi đâu?

- Đang vui sao về?

- Tao mệt.

- Ờ.

Thằng bạn cùng bàn buông bàn tay nó ra, nó đẩy cửa tiếp tục bước ra bên ngoài. Ở ngoài quán bar ồn ã ấy, không khí tĩnh lặng và dễ chịu hơn một chút. Ánh đèn ban đêm cũng có đôi chút mờ ảo, lấp lánh, nhưng lại khiến đôi mắt nó thoải mái hẳn.

Về đến nhà, nó thả phịch người xuống chiếc giường êm ái. Nó ôm chầm lấy con gấu bông trên giường sung sướng, về nhà quả thật rất dễ chịu. Nó mò cái điện thoại không biết đã ném ở chỗ nào, có một tin nhắn mới. Nó mở tin nhắn, cảm thấy hơi lạ, thằng bạn cùng bàn chả mấy khi nhắn tin cho nó, vậy mà hôm nay tin nhắn của tên đó lại có chút kì kì.

- Tao muốn nói với mày một chuyện. Mày nói xem tao có nên nói cho mày biết không?

- Mày bị điên à??? Cái đó sao lại hỏi tao chứ? – Nó nhanh chóng rep lại tin nhắn.

- Không. Tao hỏi nghiêm túc đấy.

- Tao chịu mày rồi. Muốn nói gì nói đi.

- Hứa với tao là mày biết rồi thì không được bơ tao.

- Lắm chuyện. Cứ biết thế.

- Hứa đi.

- Mệt mày nhì? Mày rắc rối lắm chuyện thế này từ bao giờ thế? Thì tao hứa, được chưa?

- Ủ.

Nó suýt khóc. Nó đã hứa rồi mà tên bạn cùng bàn đáng ghét vẫn chỉ rep lại một tiếng “Ừ” cụt lùn. Mặt nó nghệt ra nhìn cái điện thoại, miệng chuẩn bị buông mấy câu chửi rủa. Chuông tin nhắn lại reo, tin nhắn từ hắn khiến con bực dọc trong nó hạ xuống, nhưng khi đọc rồi. Nó lại á khẩu.

- Vy này. Tao thích mày....

Vẫn còn nhớ cái hồi chân ướt chân ráo lúc mới vào trường, hắn hiền khô, đến cả việc mượn nó cái bút hay cái thước cũng hỏi han rất nhẹ nhàng, rụt rè. Nhưng rồi lâu dần, có lẽ do quen chỗ, cũng có thể do nó quá hiền mà hắn lấn tới. Suốt ngày cãi nhau, chửi nhau âm ỉ. Nó vẫn còn nhớ sáng hôm tổng kết lớp, nó muốn ôm chia tay tất cả mọi người, ai cũng gạt đầu ôm nó thật chặt. Chỉ duy nhất có hắn lắc đầu quầy quậy khi nó hỏi câu quen thuộc.

- Nay, tao ôm mày một cái được chứ?

- No. No. Đừng có mà lợi dụng tao =))

Nghe xong câu đó, mặt nó nóng bừng thẳng chân đá vào chân hắn rồi quay lưng bỏ đi. Từ lúc ấy cũng chẳng thèm nói chuyện với hắn nữa. Nhưng bây giờ, hắn lại nói ra cái điều đó. Nó tin nổi không?

- Thôi ngay cái trò chém gió không biên giới của mày đi. Tao đang buồn ngủ lắm lắm mà cứ phải ngồi đọc mấy tin nhắn dở hơi của mày thế này à?

- Mày không tin tao à?

- Mày bảo tao tin được không?

- Tất nhiên là không. Haha. Tao lừa mày đấy.

- Tao biết ngay mà. Tắt đài đi nhá, tao đi ngủ đây.

- Ủ. Ngủ ngon nha mày.

- Lắm chuyện. Mày cũng ngủ ngon.

Nó ném bay điện thoại vào góc giường rồi ôm chầm lấy con gấu bông chìm vào giấc ngủ. Nó thấy hơi hụt hẫng, thế mà lúc đọc cái tin nhắn mà hấn nói hấn thích nó, nó cũng đã hơi hồi hộp, cảm thấy có chút vui vui cơ đấy. Nhưng mà ... hấn vẫn chỉ là thằng bạn cùng bàn, thích trêu chọc nó thôi, và chuyện ... chỉ có thế!

Đã năm ngày trôi qua kể từ ngày nó bị thằng bạn cùng bàn lừa đảo. Vẫn như mọi ngày, hấn vẫn chẳng thèm nhắn tin cho nó. Thì đúng mà, bình thường vẫn thế đó thôi. Nó thấy ghét không chịu được. Đứng ra mà nói, ba năm cấp ba ngồi cùng nhau thì cũng phải thân thiết một tẹo chứ nhỉ? Đàng này hấn và nó lại vô tâm vô tính như vậy, có được coi là khác biệt quá không. Nó còn đang mãi suy nghĩ vớ vẩn thì chuông điện thoại lại rung lên bần bật. À, cả con nhóc bạn thân này nữa, cũng năm ngày nay rồi có thêm nhắn tin cho nó đâu. ...

- Gì đấy?

- Vỵ à? Tao Linh đây.

- Tao có lưu số mày rồi. Mà hôm nay tự dưng gọi là có việc gì? – Nó hỏi.

- Có việc mới gọi à?

- Thì chả.

- He. Thế tối nay mày định mấy giờ đi. Qua đón tao đi ké với nha. – Tiếng cô bạn đầu dây bên kia hí hửng.

- Đi đâu? – Nó nhú mày.

- Sinh nhật thằng Minh.

- Sang tuần mới sinh nhật nó mà? – Nó thắc mắc.

- Nó tổ chức sớm mà? Nó không bảo mày à?

- Không mời.

- Không mời mày á?

- Ừ. – Nó ảo não

- Mày mà không mời á?

- Tao còn phải nhắc lại bao nhiêu lần nữa đây con điên kia? – Nó gằn như gào lên.

- À không. Vỵ thôi mày nhá.

Đầu dây bên kia dập vội, nó thấy bức mình khó hiểu. Tối nay hấn tổ chức sinh nhật à? Kể cả có ghét nó đến mấy thì cũng phải mời nó đi sinh nhật chứ? Đàng này không thèm mời nó. Được lắm. Chuông điện thoại lại reo lên từng hồi, Linh gọi, nó mở máy hết âm vào điện thoại.

- Còn gọi gì nữa?

- Có khi thằng Minh nó chưa mời mày thôi, tao cũng mới được mời mà.

- Nó không mời tao thì kệ xác nó. Tao không quan tâm.

Nó phũ phàng dập máy, bạn cùng bàn, ít nhất cũng phải mời từ sớm rồi chứ? Giờ muộn rồi >.< Nó đợi điện thoại của kẻ mang tên bạn cùng bàn kia cả chiều. Vẫn chẳng thấy đâu, chả liên quan đến nó, không mời nó thì nó đỡ mất một khoản tiền. Nhưng chả hiểu sao nó lại thấy bức mình, tức giận như thế. Nó đấm con gấu bông thùm thụp khiến cả con gấu cũng phải méo mặt. Tự dưng nó thấy bản thân nó đúng là có vấn đề.

7h15p. Chuông điện thoại reo âm ỉ. Lại là Linh. Nó chán nản nhắc máy rồi rệu rạo lên tiếng:

- Gọi gì mày?

- Tao đang dưới nhà, xuống mở cửa.

Nó lòi xác xuống nhà, mở cánh cửa ra với bộ dạng lờ lững thối lếch thếch nhất có thể, Linh tròn xoe mắt nhìn nó rồi vội vã hét âm lên

- Ở cái con này tao bảo mày rồi mà sao bây giờ mày vẫn trong bộ dạng này hả? Vào thay quần áo nhanh đi bọn nó đang đợi rồi kìa!

- Tao bảo tao ko đi rồi mà, có được mời đâu mà đi, mày đi thì đi đi nhanh nhanh biến khỏi nhà tao để tao còn ngủ.

Không cho con bạn kịp phản ứng gì nó nhanh chóng đóng sập cửa lại để mặc nó thân ngấn tò te trước cổng nhà nó. Ôm cục tức bước vào phòng nó mở máy tính đi đọc truyện, xem phim bây giờ mới có 8h tối kể ra đi ngủ sớm cũng không tốt. Nhưng không hiểu tại sao nó vẫn cảm thấy điều gì đó khó chịu. Hazzì, hôm nay ta làm học sinh ngoan nào. Nó tắt máy tính lôi sách vở ra học.

30p trôi qua....

“Sao bài này mình làm mãi không ra nhỉ? Theo lí mà nói thì câu kiểu này không được phép bỏ qua chứ? Hay hôm nay ngủ nhiều quá nên đầu mình có vấn đề rồi?”

Ngồi trên bàn học nó ôm đầu nghĩ ngẩn ngơ một hồi và đi đến quyết định sáng suốt là trèo lên giường ngủ tiếp. Màn đêm tĩnh lặng bao trùm khắp căn phòng nó, chắc giờ này bọn lớp nó đang vui vẻ lắm đây. Tự dưng nó cảm thấy cô đơn, trống vắng hẳn, cả tập thể lớp 54 đứa chẳng nhẽ Minh ghét nó đến mức ngay cả sinh nhật cuối cùng nó cũng không được mời. Mà có phải ai xa lạ đâu ngồi cùng bàn tận ba năm cơ mà, dù gì thì nó cũng đã giúp đỡ Minh rất nhiều đấy chứ.

Nghĩ lại nó bắt giấc nở nụ cười, nhưng quay trở về hiện tại không hiểu sao nước mắt nó lại trào ra nó cảm thấy tủi thân, chẳng nhẽ ba năm học rồi mà nó không có một chút ấn tượng nào trong lòng Minh hay sao?... Bao câu hỏi xuất hiện trong đầu nó và rồi nó cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Tại quán bar.

Duy vừa hò hét âm ỉ, người ngơ ngác chớp mắt nhìn. Ngó vào góc tối của quán bar. Tên chủ xị kiêm thằng bạn thân đang ngồi im bất động. Duy bước lại gần Minh, cố hét vào tai thằng bạn:

- Minh, ra nhảy đi ngồi đây làm gì?

- Mà cứ ra đi lát tao ra?

- Hôm nay mà làm sao thế, sinh nhật mà mà mày cứ ỉu xiu như con nguội thiêu thế, thất tình à?

- Ừ, cũng gần như vậy. Thôi hôm nay tao hơi mệt bọn mày cứ chơi đi nhá tao về trước, mai còn đi sớm mà.

- Ở cái thằng này từ từ đã. Mà là chủ xị của bữa tiệc mà

Không kịp cho thằng bạn thân nói hết câu Minh chạy một mạch ra cổng, có lẽ Minh thực sự mong ai đó đến. Vì có khi sau hôm nay, không biết bao giờ Minh mới có thể gặp lại cô bạn cùng bàn, gặp lại cô bạn vừa dễ thương vừa tốt bụng nhưng đôi khi lại trẻ con vô cùng.

Bầu trời đêm tháng 6 mang chút nóng nực của hè Hà Nội nhưng không hiểu sao đi giữa thành phố tấp nập với những ánh đèn rực rỡ Minh lại cảm thấy lạnh, phải chăng đây là cảm giác hụt hẫng, cô đơn, trống trải của một chàng trai mới lớn. Vy không đến dự sinh nhật Minh, chẳng lẽ ba năm học Minh vẫn chỉ là cái gai trong mắt Vy? Ngay đến hôm nay, một ngày quan trọng thế mà Vy còn không thèm đến. Minh đã nói hết tất cả với Vy, chẳng nhẽ Vy vẫn không chịu hiểu Minh sao? Nghĩ một hồi, không hiểu sao Minh lại đang đứng trước cửa nhà Vy, căn phòng nhỏ giờ này đã tắt đèn. Qua hôm nay Minh sẽ đi Minh sẽ quên hết tất cả ở nơi này, quên đi những ngày tháng mệt mỏi, quên đi thành phố phồn hoa nơi đô thị và quên cả Vy nữa. Minh ngược mắt nhìn căn phòng nhỏ ấy một lần nữa, khóe môi run lên khe khẽ:

- Minh sẽ làm được. Phải không Vy?

8h. Sáng hôm sau.

- Mệt quá! Tối qua mình đi ngủ sớm mà sao hôm nay vẫn mệt nhỉ?

Vy ôm con gấu bông ngồi dậy ngáp một hơi, hôm nay là kỉ lục đấy nó dậy sớm hơn mọi hôm những một tiếng rưỡi cơ mà. Nhanh chóng bước xuống giường làm vệ sinh cá nhân và tất nhiên nó tiến thẳng xuống nhà bếp bê cái bánh mì cùng cốc sữa to bự lên phòng.

- Hazzì! Lâu lắm rồi không vào facebook nhỉ? Hôm nay vào xem có gì mới không nào?

Trước đây Vy là một con sâu nghiện facebook, một ngày mà nó không vào trên năm lần thì nó không chịu được. Nhưng từ đầu học kì hai đến giờ, nó bị bố mẹ la mắng nhiều vì cái tội kết quả học tập giảm sút nó quyết định cai nghiện facebook. Lại vì sự nghiệp đại học của nó, nó phải hi sinh thôi. Và nó đã làm được, cả học kì hai đèn kết nối facebook chưa lần nào sáng. Nhưng hôm nay rảnh mà, vào thử xem sao? Hàng loạt các thông báo hiện ra nhưng mục tin nhắn thì chỉ có một, nó tò mò nhấp chuột vào. Vẫn là tin nhắn làm nó hơi tò mò và ngạc nhiên. Tin nhắn đến từ thằng bạn cùng bàn, kẻ mà chả mấy khi chịu nhắn tin cho nó.

” Vy à! Mà có tin những lời tao nói hôm nọ không? Hôm đấy tao bảo lừa mà mày là tao nói dối đấy. Hehe. Mà biết không? Hình như tao thích mày thật đấy! Cũng không biết từ lúc nào nữa, nhưng bây giờ mà tao không nói tao sợ tao sẽ hối hận. Ngày kia tao đi rồi cả nhà sẽ qua Mĩ sống, không biết bao giờ mới gặp lại mày nữa? Mà ở nhà nhớ giữ gìn sức khỏe nha, nhất là bệnh cúm của mày ấy suốt ngày khụt khà khụt khịt. A mai là sinh nhật tao đấy mà mày nhớ đến nha dù gì tao với mày cũng ngồi với nhau ba năm rồi, mà mày không đến là coi như mày không coi tao ra gì đấy. Mà mày cũng là nhân vật mà tao mong nhất đấy nhá! Thôi tao đi ngủ đây mà cũng đừng thức khuya mà đọc truyện xem phim nữa, ngủ sớm đi không thì lôi sách vở ra mà học. Sau này giờ thêm tí nữa thì cố tranh cái học bổng, sang đây với tao. Tao đợi mày. Chào mày nha, pye pye!!!!!!!!!!!!

À, còn nữa. Nhất định phải đến sinh nhật tao. Không được bỏ tao đâu đấy. Mà hứa với tao rồi mà J”

Cái gì thế này? Đây là Minh viết sao? Viết từ hôm kia, vậy là hôm nay, hôm nay Minh đi sao. Nó khựng người lại, nó vẫn đang còn mơ màng về những gì trước mặt. Vội vã gọi điện thoại cho Duy, giọng nó lạc đi:

- Minh Minh ...

- Ra sân bay rồi.

- Đã đi chưa?

- À....

Nó đập máy, vội vàng chạy thẳng ra cửa bắt taxi đến sân bay. Minh đang ở đâu? Chẳng nhẽ ông trời không cho nó được nói lời xin lỗi với Minh hả? Khuôn mặt nó trắng bệch, bộ dạng thật kì cục bộ quần áo ngủ cộng đôi dép lê khiến nó trở thành tâm điểm của mọi người. Nhưng nó hình như không quan tâm đến điều đó, quan trọng là giờ này Minh đang ở đâu. Nước mắt nó bắt đầu rơi, tim nó bắt đầu đập nhanh hơn, một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai nó. Bờ vai nó run lên từng đợt, nó khe khẽ quay người, là Minh, nó ôm chặt lấy thẳng bạn, khóc òa lên như một đứa trẻ.

- Làm gì mà làm li bì đất thế?

- Lần này mày không cho tao ôm thì tao cũng cứ ôm mày, đứng yên đi. Xin lỗi vì tao tới muộn, xin lỗi vì tao không đến sinh nhật mày. Xin lỗi, xin lỗi mày vì tất cả...

- Không sao Vy đến tiền Minh là tốt rồi.

“Chuyến bay chuẩn bị cất cánh mời tất cả hành khách vào trong”

Nó nói lòng vòng tay của mình ra khỏi Minh, nó nhìn Minh, gạt nước mắt.

- Thôi mày đi đi không muộn.

- Sao vẫn còn xưng mày tao với Minh chứ?

- Quen vậy rồi.

- Vậy thôi. Minh đi nhà Vy ở nhà nhớ giữ gìn sức khỏe, phải vào đại học đấy nha.

Minh vẫy tay chào tạm biệt nó lần cuối, bước đi có đôi chút lưỡng lự.

- Minh này! Sinh nhật 22 của Minh, Vy không tới. Nhưng đến sinh nhật 23, Vy nhất định sẽ đến dù Minh ở bất kì nơi đâu!!!!

Trên khuôn mặt Minh khẽ nở nụ cười mãn nguyện, Minh khẽ gật đầu. Bóng chàng trai gầy gầy cao cao dần mất hút giữa dòng người phía trước.

Bước ra sân bay, Vy đi bộ trên con đường quen thuộc. Ngược nhìn lên bầu trời, một chiếc máy bay đang bay qua, phải chăng đây là Minh? Tim Vy khẽ rung động. “Minh ơi hãy đi và thực hiện ước mơ của mình nhé. Có một điều tao còn chưa kịp nói với mày, để khi nào gặp lại mày tao nói mày nghe nhé. Chắc chưa muộn đâu nhỉ?

Minh ơi, hình như... tao thích mày ♥

Bạn đang đọc truyện *Truyện Ngắn Hay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Đừng rời xa tao

Đêm đã khuya mà Minh vẫn chưa tài nào ngủ được. Gió rít lên từng hồi, lùa cả vào căn phòng nhỏ. Chợt nó nghĩ ra một ý tưởng...

Quỳnh – cô bạn thân chí cốt của Minh – đang có ý định... tự tử vì thi trượt đội tuyển.

- Tao muốn chết!

Minh tròn mắt, há hốc mồm. Nheo mắt nhìn Quỳnh, đứa bạn thân con rận cũng phải... nhường nhau, Minh hơi choáng. Nhưng rồi nó chợt nghĩ lại. Tính sơ sơ cũng đã có cả trăm lần Quỳnh đòi... chết: lúc đèn pin nổi đầy mặt, lúc cái cân ở nhà tăng thêm hai vạch, lúc mua phải cái áo mới mà chưa kịp mặc đã đụng hàng... Vân vân và vân vân.

Rút cục là dù với lý do nào đi nữa thì lần nào Quỳnh cũng đòi Minh an ủi bằng cách đưa đi ăn. Nó tự hỏi không biết lần này lại là chuyện gốc xít gì đây. Minh thở dài:

- Gì? Lại muốn chết hả? Ở quán chè bà Lan béo hay quán bánh bèo chị Hai Sún đây?

Quỳnh không nói gì. Rồi đột nhiên nước mắt nó trào ra. Nó khóc.

Thằng bạn thân chột bổi rồi. Có vẻ nghiêm trọng rồi đây, Minh nghĩ bụng. Nó nhìn đôi mắt bồ câu mà nó hay đùa là “con đậu con bay” của Quỳnh, đang cố nghĩ xem rốt cục có chuyện gì mà làm con bạn thân của nó phải rơi lệ, thì Quỳnh đã nắc lên:

- Tao... trượt... đội... tuyển...

Chưa thể nói hết câu, giọng Quỳnh đã nghẹn ngào. Nó không nói thêm gì được nữa. Nhưng giờ thì Minh đã biết lý do. Nhà trường vừa tổ chức thi chọn đội tuyển Quốc gia các môn. “Minh – lớp phó học tập lớp Hóa – chắc chắn sẽ giành trọn một suất. Và Quỳnh – lớp trưởng lớp Văn – cũng sẽ dễ dàng ẵm một chân trong đội tuyển thôi. Hai đứa nó có truyền thống học giỏi cơ mà”. Đây, mọi người ai cũng bảo thế đấy!

Sáng nay, lớp Hóa rộn ràng, sáu người lọt vào đội tuyển trong đó có Minh. Niềm vui lan tận sang lớp Văn, nhưng cũng trộn lẫn với lo lắng – chiều nay môn Văn biết kết quả. Cái điều dân tình kháo nhau ấy đã đúng phần đầu, và có lẽ phần sau cũng bingo thôi.

Thế mà chiều nay, Minh lại nhận được cái tin động trời này đây. Quỳnh trượt.

Khách quan mà nói, Văn mà, thất thường lắm. Còn tùy hứng lúc làm bài hay quan điểm của người chấm nữa nên trượt và đậu chỉ cách nhau trong gang tấc. Nhưng về phía Quỳnh mà nói thì cũng phức tạp đây. Lớp trưởng lớp chuyên Văn, tính đến hiện tại thì đã 11 năm liền đạt học sinh giỏi, tham gia và giặt giải mọi kỳ thi lớn nhỏ... thế mà giờ lại trượt ngay vòng một chọn đội tuyển Quốc Gia, cũng xấu hổ lắm chứ. Nó sẽ bị mọi người nói ra nói vào cho xem. Rồi thầy cô sẽ không tin tưởng như trước nữa...

Nhưng ai nói gì cũng kệ, Minh không quan tâm. Quan trọng là giờ đây, Quỳnh đang thút thít trước mặt nó. Mà nó là nó chúa ghét nhìn thấy con gái khóc. Đơn giản là vì những giọt nước mắt của lũ con gái không biết có những chất gì trong ấy mà luôn làm Minh lúng túng. Nó vụng về an ủi:

- Thôi, mày. Nín đi! Bất ngờ lắm à? Ừ tao cũng bất ngờ lắm ấy.

Trời ạ, an ủi gì mà càng làm cho người ta khóc to hơn.

- Mày! Thôi mà! Trượt đội tuyển quốc gia thì sao chứ. Có ảnh hưởng gì đến tương lai của mày đâu. Mày từng nói đích đến của mày là đại học rồi đi du học cơ mà. Còn có mấy tháng nữa là thi rồi, đừng làm mất ý chí chứ. Quốc gia trượt thì thôi. Mày sợ đứa nào nói ra nói vào hả? Tao đôn què chân cho coi!

Thấy Minh hăng hái đòi... đôn què chân cái đứa nào dám nói xấu mình, Quỳnh như được an ủi phần nào. Nó đã bớt khóc hơn. Minh nhẹ nhõm, vỗ vai Quỳnh:

- Nào, đứng dậy, lau nước mắt đi rồi tao đưa mày đi ăn. Tao mới biết quán chè bưởi ngon lắm.

Quỳnh ỉu xiu. Chắc mọi hôm nó đã nhảy cẫng lên rồi. Nhưng hôm nay khác. Nó hầu như không hưởng ứng lời thằng bạn thân. Nó lòi từ trong cặp ra một chiếc phong bì.

- Mày đi một mình đi. Tao không đi đâu. Tao về đây. Mai xin cho tao nghỉ học. Còn đây là... Mai mày mang đến lớp, đưa cho con bí thư lớp hộ tao.

Không cho Minh kịp phản ứng, Quỳnh đã lên xe lao đi thẳng. Cái bóng nhỏ bé của con bạn mất hút dần trên con đường trải đầy lá cây và vắng người qua lại. Trên tay Minh là tờ giấy xin phép nghỉ học và một lá đơn xin từ chức.

Tối. Minh ngồi học mà không tài nào tập trung được. Lời nói ban chiều của Quỳnh văng vẳng trong đầu. Nghỉ học. Xin từ chức. Hay là... con bé nghỉ quần thật. Nhanh hơn cả màn biểu diễn phi thân, Minh chớp lấy ngay cái điện thoại, gọi gấp cho con bạn. Không ai cảm máy.

Nó nhắn tin, trong lòng đầy lo lắng.

“Mày vẫn ở đó chứ? Có sao không? Tao lo cho mày quá. Trả lời tao ngay nhé.”

Minh đếm từng giây chờ tin nhắn. 100, 101... 150... 198, 199...

Tít tít... Ôn trời, nó nhắn lại rồi.

“Tao ổn. Cảm ơn mày. Tao chưa chết được đâu. Mà có chết... cũng phải qua ngày kia. Sinh nhật mày cơ mà. Nhỉ?”

“Mày nói thật không? Thề đi. Mày là chúa nuốt lời.”

“Uh. Tao thề. Thôi lo học đi. Được vào đội tuyển phải học hành chăm chỉ vào đấy nhé. Không phải nhắn tin cho tao nữa đâu. Nhắn nữa là tao tắt nguồn

đấy.”

Lại nhắc đến chuyện được vào đội tuyển. Khổ thân con bé. Chắc nó vẫn còn đắn đo chuyện ấy. Tự nhiên Minh thấy áy náy với con bạn kính khùng. Nhưng nhận được tin nhắn của Quỳnh, Minh đỡ lo hơn. Nó suy nghĩ mông lung. Vậy là tạm thời Quỳnh vẫn ổn. Nhưng nhớ qua ngày kia...

Trời ạ, biết làm gì bây giờ? Đêm đã khuya mà Minh vẫn chưa tài nào ngủ được. Gió rít lên từng hồi, lùa cả vào căn phòng nhỏ. Chợt nó nghĩ ra một ý tưởng...

Vẫn đi học, vẫn đến lớp xin cho Quỳnh nghỉ nhưng tuyệt nhiên không đưa cho bí thư lớp Quỳnh cái đơn từ chức. Đứng giờ ra về, Minh đạp xe thẳng đến nhà Quỳnh.

“Mày, ra cửa tao gửi cái này.”

Đang ủ rũ bỗng nhận được tin nhắn của thằng bạn, Quỳnh mừng không tả xiết. Chạy nhanh ra sân, Quỳnh thấy một bức thư đặt kín đáo ở phía trên bực của cánh cổng, nhưng lại không thấy Minh đâu. Quỳnh nhẹ nhàng bóc thư. Những dòng chữ gầy guộc nhưng bớt cầu thả hơn thường ngày của thằng bạn hiện ra. Hình như nó đã nắn nót hết sức lắm thì phải. Quỳnh hồi hộp đọc thư.

“Hế lô. Tao nè. Mai là sinh nhật tao, nhưng tao không đòi quà mày như những năm trước đâu. Sướng nhá. Tao chỉ xin mày một thỉnh cầu nho nhỏ thôi. Đồng ý đi. Nếu OK thì đọc tiếp nè.

Tao đưa ra cho mày 10 lý do khiến mày phải sống. Đọc xong mà thấy ổn thì nhắn tin cho tao. Nhưng nếu không xuôi thì cũng phải nhắn tin cho tao để tao còn tính tiếp. Nhá?

- Thứ nhất, hãy nhìn vào đôi mắt của bố mẹ và những người thân, mày sẽ thấy tình thương yêu vô bờ bến cùng niềm mong mỏi khôn nguôi về tương lai của mày. Thật đấy, thử thì biết, hehe.

- Thứ hai, hãy suy nghĩ về quá khứ, những gì mà mày đã làm được trước đây thử coi. Nghe nè: Giải nhất môn Văn và Tiếng Anh tất cả các kì thi tham dự nè; giải nhất tiếng hát học sinh toàn thành phố, Đoàn viên xuất sắc, rồi cộng tác viên của các báo nè...(Nhiều lắm, tao không nhớ hết được đâu. Nhưng nhìn chung hình như cuộc đời mày gắn liền với chữ nhất thì phải. Hi). Tự hào chưa? Không phải ai cũng đạt được thành công như vậy đâu đấy.

- Thứ ba, đi tới tương lai nhé. Tương tượng xem sau này mày sẽ thế nào? Gia đình, con cái, với cuộc sống vui vẻ, hạnh phúc. Mày từng nói sau này tao với mày sẽ làm sui gia cơ mà (mặc dù tao chẳng muốn làm sui gia với mày đâu. Nhưng nề tình chúng ta từng là bạn thân nên tao sẽ suy nghĩ lại). Mày cần phải sống để hướng tới tương lai như vậy chứ.

- Thứ tư, hiện tại thì có vẻ buồn nhì. Nhưng mày cũng phải nghĩ một chút về nó đi. Nghĩ xem sao hôm đó mày lại làm bài chán thế? Hay lúc đó mày đang nhớ đến tao (mặc dù tao hi vọng là không phải, hic). Dù sao cũng phải sống để khắc phục khuyết điểm mày ạ.

- Thứ năm, mày có nhiều bí mật lắm mà. Rất tiếc những bí mật đó tao đều biết. Hehe. Mày mà dám... chết thử coi, tao sẽ cho bí mật của mày được bật mí ngay. Sợ chưa? Còn dám nghĩ linh tinh nữa không?

- Thứ sáu, mày định ra đi mà chưa có mối tình nào vắt vai đấy à? Phí quá đi. Phải sống để tận hưởng cảm giác yêu thương và được yêu thương mày ạ.

- Thứ bảy, kẻ thù của mày sẽ mừng lắm nếu một ngày nào đó không thấy mặt mày trên thế giới này nữa. Không chừng nó lại mở tiệc ăn mừng đấy. Vậy thì tội gì mang lại niềm vui cho chúng nó chứ. (Nhắc đến kẻ thù hơi hăm hực tí. Vì kẻ thù của mày cũng là kẻ thù của tao mà. Hehe)

- Thứ tám, mày cứ luôn miệng đòi chết, nhưng là bằng cách nào? Tao xem trên ti vi, thấy cách nào cũng đau lắm mày ạ. Mà mày là chúa sợ đau. Đi tiêm phòng cũng khóc tu tu cơ mà. Thêm một lý do phải sống nữa nhé.

- Thứ chín, mày biết không, có bao nhiêu món ngon vật lạ, thắng cảnh trên đời, còn cả quán chè buổi tối tao mới tìm ra nữa, đang chờ mày thưởng thức. Phải sống để tận hưởng chứ, nhì?

- Và cuối cùng tao muốn nói, Quỳnh ạ. Bên cạnh mày luôn có tao. Tao sẽ buồn lắm nếu không có mày ở bên đấy, con hâm. Thế nên, dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, thì hãy hứa với tao, đừng chết nhé. Với tài năng thiên bẩm của mày thì chỉ cần tự tin lên là mọi chuyện lại ngon lành lành cả thôi. Cố lên, “tình yêu” của tao!

Đấy! Đủ 10 điều nhé. Tao đã nói đến như thế rồi mà mày không nghĩ lại là tao... đánh mày thật đấy. Mày còn muốn tao làm những gì nữa nào? Hay là tao phải đứng trước công nhà mày, cầm ghita, quần áo rách toi tả, ánh mắt vừa đắm đuối nhìn mày vừa hát: “Đừng rời xa tôi, vì tôi lỡ yêu người mất rồi...”, hả? Ai chẳng biết đó là bài hát mày thích nhất.

Nhưng tao hi vọng không phải hát. Tao hát... không được hay như mày. Nếu mày không muốn bị hàng xóm nguyên rủa và... ném đá vào nhà thì tốt hơn hết là hãy trở lại là chính mình đi con hâm kia. Tao chờ mày đấy. Fighting!”

Những dòng chữ trước mắt Quỳnh nhòe đi. Nước mắt rơi ướt cả bức thư đang đọc. Nhưng là những giọt nước mắt hạnh phúc. Nó cảm ơn trời vì đang ban tặng cho nó một thằng bạn trên cả tuyệt vời, giúp nó lấy lại cân bằng và mang đến niềm vui cho nó. Thằng bạn dốt Văn từ hồi cấp một nhưng đã viết một bức thư khiến nó bật khóc. Bởi lá thư đó được viết bằng cả tấm lòng, được viết bằng chính trái tim. Mím cười và lau vội giọt nước mắt đang đọng trên khóe mi, nó vội rút điện thoại nhắn tin cho Minh.

“Tao OK rồi. Khiếp, mày viết gì mà mùi mẫn thế? Tao đọc xong mà không nhịn nổi cười thế này, chết làm sao được nữa. Mà chiều nhớ tới chở tao đi ăn chè bưởi đấy nhé. Tao chờ”.

Ngửa mặt lên bầu trời trong xanh, hít một hơi căng đầy lồng ngực, Quỳnh hét to: ”Minh ngốc ơi, tao không chết nữa đâu”.

Con bạn không thể ngờ được thằng bạn thân của mình lại viết thư hay đến thế, nhưng lại càng không thể ngờ được rằng thằng bạn đang đứng nép bên cánh cổng xanh nhà nó, theo dõi nó kể từ lúc nó bắt đầu mở thư.

Quỳnh ơi! Mày không thể giấu tao chuyện gì đâu. Mày cười cũng được, khóc cũng chẳng sao. Miễn là mày luôn ở bên tao. Với tao, thế là quá đủ!

À, phải. Kể cả lúc này, nếu tao phải làm cái điều như tao viết trong thư, đứng đây và ngêu ngao hát, tao cũng sẽ không ngần ngại. Vì tao yêu mày, con bạn ngốc nghếch của tao ạ. Và dĩ nhiên, mày cũng thế, phải không?

Đừng rời xa tao nhé, làm ơn!

__The End__

Bạn đang đọc truyện *Truyện Ngắn Hay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Tơ thích cậu rồi, bạn thân ạ

Tác giả tuổi teen có đam mê viết truyện từ năm lớp 8. Ta mới tập tành mong mọi người ủng hộ ^^

- Lên xe!

Thư nguyền dài một cái rồi ngồi “uỳnh!!!” lên xe. Hoàng cười đều, sáng nào cũng thế này, cậu thấy thân quen lắm rồi. Vì Thư với cậu là bạn thân mà.

– Anh... anh có thể nhận cái này không ạ?

Hoàng thu lại nụ cười khi nhìn mặt Thư đang giận dỗi, quay sang nơi phát ra cái tiếng nói trong trẻo ở nhà để xe.

– Ồ. Được chứ em!

Cô bé đưa xong rồi chụm mắt hút.

Hoàng trông theo dáng cô bé chạy thì cười cười, mở ra thấy một cái thiệp hồng tím nhỏ xinh. “Í, còn để lại số điện thoại nữa cơ à!”. Hoàng không hẳn là Hotboy, chỉ là biết cách chăm chút và ăn mặc một chút cùng với khuôn mặt, đáng người ưa nhìn thôi mà. Thỉnh thoảng cậu cũng nhận được mấy lá thư như này nữa.

Cất xe xong, Hoàng dứt tằm thiệp vào túi áo đi lên lớp.

– Nè nè! Hotgirl làm quen nè.

Mỗi lần “nè”, Hoàng đều đưa cái thiệp nhỏ xinh ra quơ quơ trước mặt Thư khoe.

– Bỏ ra! Kệ cậu. Chả liên quan.

Thư càu nhàu, nó còn chưa chép bài xong mà. Sáng ngủ thì cũng không yên. Giờ còn nốt mấy phút chép bài mà cũng bị làm phiền nữa.

– Hừ! Chép đi đồ bọ cạp!

Tan học, Thư ôm tập sách đi ra phòng bảo vệ đợi Hoàng. Nãy tiết cuối Hoàng chạy ra trước nó cũng không để ý. Nhìn tiết trời nắng chang chang, Thư nheo mắt cản nắng. “Lấy xe gì mà lâu vậy không biết.”

Thư cứ đứng đó ôm sách bài tập chờ Hoàng. Hôm nay Hoàng lấy xe lâu thế? Nhìn học sinh lũ lượt ra về, Thư chóng mặt. Hay là cậu đang bận gì nhỉ, Thư tự hỏi với rồi tiếp tục đứng chờ.

Tiết trời mùa hạ dường như càng thò nhiều ra không khí oi bức và khó chịu khiến Thư nhăn mặt, tay thỉnh thoảng lại đưa lên vuốt những giọt mồ hôi trên trán. Hôm nay cậu bỏ Thư ở lại một mình. Thư nhất định không tha cho cậu đâu.

Thư giận, bước chân nặng trĩu đợi nắng về nhà. Áo chống nắng để ở trong cốp xe của Hoàng rồi còn đâu. Thư cầu nhàu xách lại ba lô vượt nắng về nhà.

– Thư! Dậy! Thành Hoàng nó đón đi học kìa.

– Dạ. Biết rồi mẹ.

Thư lật chăn, tay đưa lên vỗ vỗ vào miệng ngáp. Hôm nay không để Hoàng đợi lâu nữa. Sửa soạn xong, Thư đi xuống lầu, nhìn thấy Hoàng lại có chút ngượng ngượng.

– Bọ cạp! Nhanh chân không tớ cho đi bộ giờ.

– Xì! Có giới cậu cứ đi trước đi xem nào.

Ngồi trên xe đạp điện mát rượi, Hoàng quay nửa đầu lại hỏi nó:

– Chuyện hôm nọ không giận tớ chứ?

– Chuyện gì?

- Bỏ bom cậu hôm qua.

-Không!

– Thật hả?

– Ừ, tớ không giận đâu.

Hoàng cười với Thư. Nó không giận. May quá rồi.

– Hôm đó cậu đi đâu thế?

– Tớ...

– Sao?

– Tớ đưa Ngọc về.

– Ài? À. Cái con bé tỏ tình cậu hôm trước hả?

Hoàng gật đầu. Thư mím môi, tự nhiên cảm thấy ghét.

– Đi ăn sáng nhé, hôm nay cậu dậy sớm, vẫn còn thừa thời gian kìa.

Thư không nói gì. Vào trong quán ăn một bát phở gà nhạt nhẽo, mọi hôm nó thích ăn phở gà ở đây nhất, nhưng hôm nay nó thấy chán vô cùng. Nó đang ghen sao?

– Đi được chưa?

Mặt nó lạnh tanh hỏi Hoàng, cậu chưa ăn xong nhưng cũng buông đũa đứng dậy, trả tiền cho hai đứa rồi đưa nó đến trường.

Tiết học thứ ba, Thư đang ngồi học thì nhận được tin nhắn. Là Hoàng: “Tẹo cậu đi nhờ Ánh về nhé, tớ có chút việc rồi. Sorry baby”.

Thư mím môi dứt nhe điện thoại vào túi áo, không trả lời rồi nhìn lên bảng tiếp tục nghe giảng.

Tan học, vẫn như ngày hôm qua, Thư ôm xấp tài liệu đứng ở phòng bảo vệ chờ xe. Nhưng tất nhiên, không phải xe Hoàng. Mà là Ánh.

Diệp Ánh là bạn của Thư, hai đứa khá là thân nhau.

– Hoàng đi đâu rồi mà không chờ bà thế này, để tôi lại phải nai lưng đeo con heo về nhà.

– Này! Bà nói ai là heo hả, hấn ta bạn rồi.

Diệp Ánh trêu Thư. Thư nghe tới chữ “Hoàng” lại tự nhiên thấy giận. Cậu.

– Trà sữa nhé. Hôm nay tôi trả tiền. Hi hi.

Cũng lâu rồi không thấy Hoàng chưa đưa Thư đi trà sữa. Mà nó lại lười, chẳng bao giờ đi một mình cả, hôm nay Ánh rủ nên nó đồng ý luôn.

Diệp Ánh tùm tùm hút trà sữa, đá long nheo Thư:

– Bà nhìn cái đôi bên kia kìa, tự tin quá mức nhỏ.

Thư cũng tò mò quay lại nhìn. Có hai con người đang hôn nhau thắm thiết. Giới trẻ bây giờ tự tin quá. Nó tự nói với nó như thế mặc dù nó cũng đang thuộc cái thế hệ “giới trẻ” đó.

Thư rút điện thoại ra, chụp trộm một kiểu ảnh. Chỉ là họ hôn nhau lãng mạn đắm đuối quá nên nó xin một kiểu thôi mà.

– Tôi với bà cũng hôn nhau đi!

Diệp Ánh cười nắc nẻ chu môi lên trêu nó. Trông ngộ lắm. Nó bật cười, nụ cười giòn tan. Hai đứa lại uống trà sữa, không biết là phía sau có con người nghe thấy tiếng cười giòn tan đang giật mình sợ hãi, bất giác run lên đầy người con gái bên cạnh ra.

Một lúc lâu sau, nó với Ánh mới bắt đầu về nhà. Thư quay ra nhìn, cặp đôi đó không còn ở đó nữa. Sao nó cảm thấy quen quen.

– Hôm nay lại tới rủ tớ đi học cơ đấy!

– Chứ sao? Tớ vốn tốt bụng tớ gọi cậu mà.

– Lên xe đi, nhiều lời quá.

Nó leo lên xe, hai má vẫn ửng hồng câu chêu chọc của Hoàng, hôm nay nó dậy sớm nên tới tận nhà gọi Hoàng đi học.

– Trưa nay cậu đi trà sữa với Diệp Ánh à Bọ cạp?

– Ừ. Sao biết hay vậy cưng?

Hoàng không nói gì? Cậu tự dấn vật bản thân, tự nhiên lại đi hỏi cái này với nó.

Thư im lặng, bỗng nhớ ra điều gì liền kéo ba lô ra khỏi lưng. Lôi chiếc điện thoại hồng phấn ra xem ảnh người hôm nay mình chụp ở quán trà sữa, vô hồn ngược lên tấm lưng cao rộng trước mặt. Chính là cái áo đó!!!

– Này, chốc tan học đi ăn đi, tớ trả tiền.

Hoàng cười cười nói, chỉ có ăn mới lấy lòng Hoài Thư được. Thư mỉm môi, cất điện thoại đi không nói gì.

Vậy là hai con người hôn nhau ở quán trà sữa là Hoàng với Ngọc. Sao nó thấy tim nó lạnh buốt thế này? Nó phải vui vì bạn thân của mình có người yêu chứ? Hôm nay nó bị sao thế này? *nước mắt, cảm được rơi đây*. Nó tự nói với bản thân.

Hay là nó đang bị cảm nắng anh chàng bạn thân này nhì? Không thì thứ cảm giác này là sao chứ?

Cả buổi chiều hôm đó, không có giờ học nào là Thư không thơ thẩn cả. Đầu óc thì cứ treo ngược cành cây, nó không hiểu nó đang bị sao nữa.

– Thư! Lên bảng giải bài này cho thầy.

Nó giật mình. Bước lên bảng như người vô hồn, nhìn cái hình học rồi rắm trước mắt, đầu óc nó trống rỗng. Phải rồi, thói quen cũ! Nó quay xuống nhìn Hoàng. Hoàng nhìn ám hiệu của nó xong thì nhắc nó từ đầu tới cuối bài giải. Hai đứa nó hay làm vậy lắm. Mà toàn dùng ám hiệu với ký hiệu thôi.

Thư làm xong, đi về chỗ. Hoàng nhìn nó thì buồn luôn. Hình như cậu đang sợ nó biết...

Thư mở vở ghi bài, cố lắc đầu để quên đi những thứ mơ màng như con nằng.

Hoàng nhờ mọi người chuyển qua cho Thư mẫu giấy có dòng chữ dường như viết nhanh nhất có thể, xấu hoặc nhưng Thư dịch quen rồi.

“Bọ cạp! Cậu sao thế? Chốc tớ đưa đi ăn nhé?”

Hoài Thư cười vô hồn, cầm bút chán nản viết: “Tớ không sao, cậu chuẩn bị tiền đi không tớ ăn cạn ví đây!” kèm theo biểu tượng mặt cười giả tạo rồi ném mẫu giấy sang chỗ Hoàng chưa đầy 5 phút.

Hoàng đọc xong mới thấy an tâm phần nào. Nhưng cậu vẫn thắc mắc không biết nó đang nghĩ gì.

Tan học, nó ra cửa phòng bảo vệ lấy xe như thường ngày đợi Hoàng. Hai đứa nó không ai bảo ai mà tự im lặng, Hoàng chú tâm vào đi, đi rất nhanh.

Tiếng gió khe khẽ lướt qua tai hai đứa nó. Ánh nắng chói chang khiến Thư bất giác nheo mắt. Mắt Thư nhòe đi.

Hai đứa nó ngồi xuống bàn, Hoàng đi gọi mấy món nó hay ăn rồi ngồi nhìn nó. Mắt nó có cái gì kia? Rưng rưng...

– Này! Hôm nay cậu bị sao thế bọ cạp?

– Tớ có sao đâu?

– Cậu đừng nói dối nữa, cậu làm sao che mắt tớ được cơ chứ? Dù sao thì chúng mình cũng là bạn thân mà? Cậu cần chia sẻ chứ?

– Bạn thân?

Thư vô hồn nhắc lại hai từ Hoàng vừa nói. Sao nghe nó cứ chua chua chất chất ấy nhỉ? Phải rồi, nó với Hoàng là bạn thân. Nó biết rồi, thì ra là nó thích Hoàng. Nó sai hoàn toàn rồi. Khi để tình bạn trong sáng ấy vướng víu chút bụi đời của tình yêu tuổi mới lớn. À, chỉ là thích. Nếu chỉ là thích thôi thì nó sẽ cố gắng, cố gắng để tình bạn của nó với Hoàng được bền bỉ, và được sống lại.

– Cậu sao vậy?

Hoàng nhìn Thư cười nhạt thì lo sợ. Lúc này, mặt nó vô hồn như không còn sức sống vậy.

– Thì ra là tớ thích cậu.

Hoàng giật mình. Chưa kịp nói gì thì từ đâu vang tới giọng nói có chút quen thuộc:

– Hoàng! Anh làm gì ở đây thế?

Hoài Thư quay đầu lại nhìn Ngọc đang tươi cười hỏi, nó đưa điện thoại đang mở tấm ảnh nó chụp trộm trong quán trà sữa cho Hoàng, đứng dậy đi về. Khóe mắt vẫn đọng lại cái thứ chất lỏng có vị mặn trong suốt...

Tớ ngược đường, ngược nắng và quay mặt với tất cả để yêu cậu.

Nhưng nắng cũng không thể làm tan chảy sự giá lạnh ở đâu đó trái tim.

Tớ thích nắng.

Nhưng lại vội vàng bung ô khi trời nắng chói chang.

Tớ thích cậu.

Như một trận cảm nắng nhẹ, tớ không nói ra.

...

Hoàng cầm điện thoại, nhìn vào bức hình trong điện thoại của Thư. Nơi trái tim cũng có gì đó nhói lại..., thì ra Thư biết hết rồi. Lý trí mách bảo Hoàng chạy theo... nhưng còn Ngọc? Cậu lưỡng lự.

Hoàng gạt bỏ hết tất cả chạy theo Hoài Thư, cậu nghĩ sẽ nói chuyện với Ngọc sau, bây giờ cái quan trọng hơn là Thư. Giờ cậu mới nhận ra tình cảm của chính mình. Giây phút Thư rơi giọt nước mắt quay đi, là cậu biết, cậu cũng thích nó.

– Thư, đợi tớ chút!

Thư không nói gì. Không như những nữ chính trong phim hay tiểu thuyết, sẽ lao đầu bước tiếp. Nhưng Thư dừng lại, cười nhẹ quay đầu.

– Sao hả bạn thân?

– Tớ... tớ xin lỗi.

– Có chuyện gì mà phải xin lỗi hả cậu? Chúng mình là bạn thân mà?

Hoàng nhìn nụ cười mơ hồ của Hoài Thư thì đứng tim. Cậu biết trái tim cậu muốn gì mà.

– Nhưng tớ thích xin lỗi đấy!

Thư mỉm môi, quay đầu về phía trước tiếp tục bước chân. Gió khẽ làm tóc nó bay bay. Nó buồn lắm. Nó có lỗi với tình bạn này.

– Tớ cũng thích cậu rồi, bạn thân ạ...

Thư không quay đầu lại. Hoàng nói sao? Hoàng nói thích nó ư? Tin làm gì khi cái "thích" đó chỉ là một sự thương hại cậu dành cho nó?

****...****

Hơn một tuần, Thư luôn cố tránh mặt Hoàng bất cứ lúc nào có thể, ngay cả khi ở trên trường hay cả lớp học thêm.

Ngày hôm nay cũng vậy, lại thêm một mẩu thư: “Tớ thích cậu, bạn thân ạ.” trên bàn. Mọi hôm Thư mặc kệ, không thèm trả lời. Nhận được nhiều mẩu giấy quá khiến nó bức bối, trả lời thật nhanh rồi ném sang. Nó cần phải chấm dứt việc này ngay!

Hoàng nhận lại được mẩu thư nó ném: “Cậu nói ít thôi, học bài đi!”

- Hoàng! Mang mẩu giấy lên đây cho tôi!

- Dạ...?

Hoàng giật mình ngẩng đầu lên. Thầy giáo đang hằm hằm nhìn cậu. Hoàng quay nhanh sang, cả Thư và cả lớp cũng đang nhìn nữa.

Cậu nộp cho thầy mẩu giấy, thầy giáo hỏi xem ai là người truyền thư cho Hoàng thì Thư đứng dậy.

- Hai cô cậu giỏi thật, bày trò viết thư yêu đương cho nhau trong lớp. Ra cửa lớp xách nước đứng co chân cho tôi.

Vậy là hai đứa phải lục đục đi xách hai xô nước đứng ở cửa lớp.

Thư co một chân, xách xô nước nặng trĩu.

- Mang đây!

Hoàng đổ nửa số nước ở xô của Thư vào xô mình cho Thư bớt nặng rồi tiếp tục đứng xách. Thư bẽn lẽn im bật.

- Tớ nói lại! Tớ thích cậu.

- Vậy còn Ngọc?

Thư mở tròn đôi mắt, mím chặt môi, giờ mới thấy nó nói.

- Chia tay rồi.

- Sao cơ?

Hoàng không trả lời, thờ dài nhìn ra sân trường tràn ngập ánh nắng.

- Đưa tay đây!

Thư bỏ xô nước xuống, đưa tay về phía Hoàng.

Hoàng cũng bỏ xô nước khỏi tay, giữ tay Thư rồi dùng ngón tay của mình vẽ lên bàn tay trắng trẻo của Thư một hình trái tim nhỏ.

- Hèn!!!

Tiếng ông thầy giáo vang lên cắt đứt thước phim tình cảm của hai đứa. Thư rút tay lại rồi vội vàng xách xô nước đứng co chân tiếp.

Hai đứa lại lén lút nhìn nhau cười.

- Thật chứ? - Thư nghiêng đầu hỏi thật nhỏ.

Gật đầu.

Hoài Thư cười nụ cười tỏa nắng nhìn ra phía sân trường. Cảm nắng thì sao? Chẳng phải từ một cơn cảm nắng nó đã có Hoàng bên cạnh rồi sao?

Cậu như ánh ban mai.

Khiến tớ muốn chạm tay tới nơi sức sống.

Cậu ngọt lịm như những viên đường cô nhỏ xíu.

Khiến tớ muốn hưởng thụ mãi không thôi

Cậu như nắng.

Khiến tớ ngược đường để yêu.

21h47'

4/3/2014

Bạn đang đọc truyện *Truyện Ngắn Hay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.